

BIBELSK

TRO

5

/2016

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

25. årgang

www.bibelsk-tro.no

I dette nummeret:

- Mitt vitnesbyrd
- Moderne saddukeisme
- Til mann og kvinne skapte han dei

PÅ BIBELENS STIFTELSE GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å fremme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om "Skriften alene", "rettferdiggjørelsen ved tro på Kristus alene" og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Pensjonert lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), baker Erik Nordbø (nestformann), avd.leder Olav Stokka, tømrer Jostein Vedøy og eiendomsmegler Edvard Jekteberg.

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland, pensjonert prosjektleder Livar Wetteland.

Rådet:

Pensjonert lastebilsjåfør Tor Landro, pensjonert lektor/cand. theol. Arvid Joramo, næringsdrivende Eivind Nilsen, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland, byggmester Bernhard Sunde, pensjonert stålverksarbeider Kjell Magnor Kvalvåg.

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, adjunkt Gunnar Holth, tidl. kretssekretær Erik Høiby, rektor Finn-Widar Knutzen, juridisk rådgiver Jan Endre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø.

BØNNEVAKT FOR NORGE

Ønsker dere bønnesedler tilsendt, skriv til:

Bønnevakt for Norge,
Postboks 264,
4367 Nærbø

**BIBELSK
TRO**

*Fritt, uavhengig
tidsskrift på evangelisk-
luthersk grunn*

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:**
Postboks 264, 4367 Nærbo
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:
Persokkrossen 3
4046 Hafrsfjord
Postgiro: 0530.04.87884
Bankgiro: 3290.07.77786
Dansk postgiro: 2509350
Dansk bankkonto:
9570 2509350
Svensk postgiro: 106 4551-3
Kasserer: Edvard Jekteberg
Tlf: 51 55 02 48

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassetjeneste
Tlf: 51 68 90 31

*Redaksjonen er ansvarlig for
alt som kommer fram i leder-
spalten.*

*Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.*

*Red. deler nødvendigvis ikke
alle disse, men er ansvarlig
for at ikke noe bryter
med stiftelsens formål og
grunnlag. Unntak fra dette
kan være ytringer i klipp- og
leserbrevspalten.*

*Ettertrykk kan skje ved
kildeangivelse.*

Layout: Rune Hegle

Trykk: Gunnarshaug Trykkeri
Tlf: 51 82 62 07

Mitt vitnesbyrd	
Leder. Av Eivind Gjerde	4
I Faderens favn	
Andakt. Av Hans Erik Nissen	5
Men det var en som seiret!	
Sang. Av Trygve Bjerkrheim	6
Intet mer trenger å bli gjort	
Bokklipp. Av Horatius Bonar	7
Liv av døde (Esek 37)	
Gurds ord og løfter. Av Jørgen Bernhard	7
Lys og salt i verden (Mat 5,13-16)	
Bibelforum. Av Erik Høiby	9
Hvem spør etter min sjel?	
Bokklipp. Av Hans Erik Nissen	11
Moderne saddukeisme	
Fra troens slagmark. Av Guttorm Raen	11
Alt skal oppfylles (Luk 18, 31-43)	
Trossannhet. Av Olav Hermod Kydland	15
Et glimt fra arbeidet i Sør-Etiopia	
Kristen misjon. Av Tamiru Mashu	16
Til mann og kvinne skapte han dei	
Bibelforum. Av Øyvind Samnøy	17
Når politikk blir religion	
Nettklipp. Av Kjell Skartveit	21
Læretukt mot et liturgivedtak	
Bladklipp. Av Odd Sverre Hove	23
Læren	
Bokklipp. Av Martyn Lloyd-Jones	24
Hemmelig synd	
Bokklipp. Av Gudmund Vinskei	26
Guds sanne profeter og de falske profeter	
Bokklipp. Av Carl Fredrik Wisløff	28

Bli hos oss du når dagen heller,
På livets siste tunge dag,
Når dødens mørke mot meg veller,
Og frykt og sorg gjør felles sak.
Med troens skjold utruste du
Den bange sjel mot dødens gru.

(Caspar Johannes Boye 1834)

Neste nummer av Bibelsk Tro kommer i desember.

Mitt vitnesbyrd

AV EIVIND GJERDE

For mange år siden fortalte en ung forkynner meg at det er to ting som forsamlingene rundt om i landet var særlig interessert i å få vite om ham. Det ene var hvor han kom fra, og det andre var hvordan han ble omvendt og frelst.

Jeg har aldri glemt det han betrodde meg den dagen. En omreisende predikant oppnår tillit i kristenflokkene når han selv kan fortelle at han har opplevd den frelsen han forkynner til andre. Det personlige vitnesbyrdet har stor virkning på tilhørerne.

Alle som har tatt imot Jesus Kristus som sin frelser, har fått del i en uendelig rikdom. Syndene er tilgitte. Den Hellige Ånd har tatt bolig i hjertet, livet har fått en ny og himmelsk mening, og en vandring mot himmelens skjønne land har tatt til. En fortapt synder som har blitt frelst, har sannelig fått oppleve det største et menneske kan få oppleve her på jorden. Den som har kommet til troen på Jesus, har fått del i et budskap, som han umulig kan holde for seg selv. Han har fått et vitnesbyrd å dele.

I Bibelen møter vi mange og ulike vitnesbyrd fra mennesker som fikk møte Jesus Kristus til frelse og nytt liv. La oss se kort på noen av disse.

Det første vitnesbyrdet fra en frelst synder har vi nok i 1 Mosebok kapitel 4,1: *“Adam holdt seg til sin hustru Eva, og hun ble med barn og fødte Kain. Da sa hun: Jeg har fått en mann ved Herren.”* Martin Luther oversatte dette verset slik: *“Jeg har fått en mann, Herren.”* Olav Valen-Sendstad skriver i sin bok Rettferdiggjort av tro (s.41) at Luther sin oversettelse må være den riktige. Dersom Olav Valen-Sendstad og Martin Luther har rett, viser det at Eva hadde kommet til tro på den frelser som skulle komme i sin tid. Hun hadde vært svært aktiv i forbindelse med syndefallet. Hun hadde blitt lurt av Satan til å ta av frukten på kunnskapens tre, og hun hadde gitt den forbudte frukten til sin mann, Adam. Hun hadde selv kjent syndens gift gjen-

nomtrenge sin sjel, ånd og legeme, men hun hadde også sammen med Adam fått høre løftet om frelse: *“Og jeg vil sette fiendskap mellom deg og kvinnen, mellom din ætt og hennes ætt. Han skal knuse ditt hode, og du skal knuse hans hæl”* (1 M 3,15). Eva må ha trodd at den første sønnen hun fødte, var Herren selv, han som skulle knuse slangens hode. Det var hennes vitnesbyrd. Hun trodde på frelsesløftet og klynget seg til det.

Satan fikk lov til å slå Guds tjener Job med all slags plager. Det eneste Satan ikke fikk gjøre med Job var å ta hans liv (Job 2,6). Først mister Job sin eiendom, deretter sine barn og deretter slo Satan Job med smertefulle byller fra fotsålen til issen. Han psykiske og fysiske lidelser må ha vært ufattelige. Og det verste av alt kom til slutt fra hans hustru. Hun sa: *“Holder du deg like uklanderlig? Si Gud farvel og dø!”* (Job 2,9) Hun fristet ham til å sette seg opp imot Gud og gå evig fortapt. I sin forferdelige og desperate situasjon møter Job en satanisk forførelse fra det mennesket som stod han aller nærmest. Job gir ikke etter for hennes løsning på lidelsen. Job lider og forbanner den dagen han ble født, men midt i sin lidelse kommer han med sitt sterke vitnesbyrd: *“Men jeg, jeg vet at min gjenløser lever, og som den siste skal han stå fram på støvet.”* (Job 19,25) Jobs gjenløser er Jesus Kristus. Midt i Jobs grusomme smerter fikk han se fremad og oppad mot sin utfrier og frelser. Alle som har møtt Jesus Kristus som frelser kan bekjenne med Job: Min gjenløser lever. Jesus lever. Han har løst meg fra mine synder med sitt dyrebare blod. I lidelsen kan Jesus Kristus bli særlig dyrebar og umistelig for en kristen!

Vi møter det samme vitnesbyrdet i Det nye testamentet fra frelste og løskjøpte mennesker som hadde fått møte den oppstandne. Den falne, men oppreiste disippelen Peter, kunne etter Pinsedag sammen med Johannes proklamere for all verden om Jesus Kristus: *“Og det er ikke*

frelse i noen annen. For det finnes ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved.” (Apg 4,12) Peter og Johannes fikk forbud av jødernes rådsherrer og Israels eldste om å tale eller lære i Jesu navn. Men deres vitnesbyrd lot seg ikke stoppe. De sa: *“Døm selv om det er rett i Guds øyne å lyde dere mer enn Gud! For vi kan ikke la være å tale om det som vi har sett og hørt.”* (Apg 4,19-20)

Kristendomsforfølgeren Paulus, fikk møte den oppstandne utenfor Damaskus. Det ble en brå slutt på hans religiøse fanatisme og forfølgelse. Han ble frelst og et brennende vitne om Jesus Kristus og frelsen i ham. Paulus ble kanskje det største vitnet i verdenshistorien. Han skriver selv disse sterke ord: *“For for meg er livet Kristus og døden en vinning.”* (Fil 1,21) For et mektig vitnesbyrd! Alt annet her i verden er for ingenting å regne mot det å eie Jesus Kristus og ha fått del i all åndelig velsignelse med ham.

Selv fikk jeg åpenbart Jesus Kristus for mitt hjerte med stor klarhet som en ung mann på 22

år. Jeg ville gjerne være en kristen i hele min oppvekst, men under mitt teologiske studium kom jeg inn i et stort åndelig mørke. Jeg klarte ikke å leve som en kristen. Mitt indre var i et stort opprør. Jeg kjente på hat til Gud. Det var forferdelig. I min nød snakket jeg med en bibel-lærer, og han leste og utla Jesaja 46,1-4 for meg. I løpet av samtalen forsvant min fortvilelse som dugg for solen, og jeg fikk erfare at jeg stolte alene på Jesus Kristus som min frelser. Jeg ble fylt med glede og takk over frelsesverket på Golgata. Samvittigheten som var så bundet og mørk, ble fri. Jeg forstod med ett det jeg hadde lest og studert om rettferdiggjørelse, gjenfødelse og helliggjørelse. Jeg forstod disse åndelige sannhetene med hjertet og ikke bare med hodet.

Det er mange år siden nådens lys gikk opp for meg, men jeg bygger mitt liv og visshet om evig liv på det samme budskapet nå som da. Jesus Kristus døde og oppstod for meg. Det er mitt vitnesbyrd. □

I Faderens favn

AV HANS ERIK NISSEN

”Men Esau løp ham i møte og omfavnet ham, han falt ham om halsen og kysset ham, og de gråt.” (1 M 33,4)

I det ytre reiste Jakob hjem fra Paddan-Aram som en svært rik mann. Men i sitt hjerte var det annerledes. Han var som den fortapte sønn som drog hjem. Abrahams Gud hadde møtt han og ydmyket han. Hans fars Gud var blitt hans Gud.

Nå er det noe Gud vil få sagt til Jakob. Han gjør det gjennom Esau. Jakob var redd for å møte han. Han kom i mot Jakob med fire hundre menn. Men det som fylte Jakob med redsel, ble for han det mest velsignede av alt.

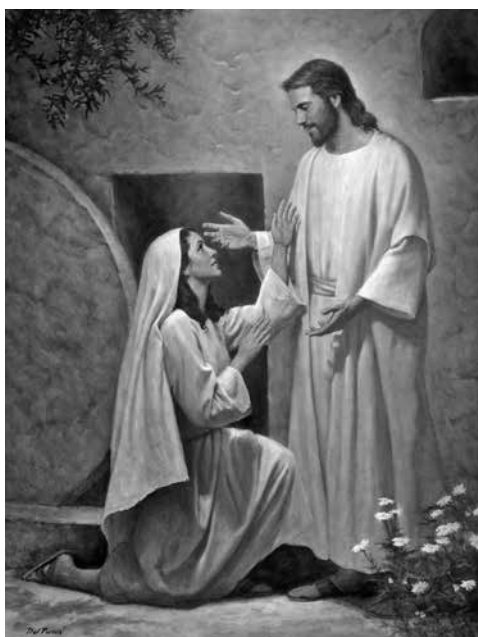
Når du står ansikt til ansikt med den levende Gud, da blir du nedbøyd og ydmyk. Du blir så liten i deg selv. Det er forbi med de store tankene. Støv og aske betyr ikke mye. Da melder frykten

seg. Hvordan skal det gå? Hva skal du svare på de mange berettigede anklager som kommer fra ditt eget hjerte, fra andre mennesker og fra Gud?

Gud kjenner deg, og nå er det noe han må få sagt deg. Du skal slett ikke svare på anklagene. Det har en annen gjort i ditt sted. Du skal ikke møte anklageren, men en far som kommer deg i møte og som tar deg om halsen og kysser deg.

I Guds faderfavn gråter du av glede over at du ikke skal svare på alt dette. Jesus har ordnet det for deg! Du skal ikke anklages, men høre om det som er fullbrakt.

I hans faderfavn skal du høre pulsslagen fra Guds hjerte. Det himmelske faderhjerte slår for deg. Og ikke nok med det. Hvis du fortsetter med å lytte, hører du enda mer. Det går opp for deg at Guds hjerte brast for deg. *Forts. s. 29 ►*

Men det var en som seiret!

Av Trygve Bjerkrheim

Vår jord er en kampplass.
Vi står i en strid.
Og alle vi kjempet og falt.
I fristelsens fare det hendte så titt:
Vi sviktet og svek da det gjaldt.
Men det var en som seiret.

Han fristeren møtte.
Da alt stod på spill.
Av månedlang sult var han svak.
Og djevelen dåret med duftende brød,
Til sist måtte slippe sitt tak.
For det var en som seiret.

Han kjempet i hagen,
Så blod-sveden falt,
På Golgata livet sitt gav.
Da bøtte han brøden, og livsfyrsten brøt
Med makt den forseglede grav.
Hvor stort: Det var en som seiret!

Intet mer trenger å bli gjort

AV HORATIUS BONAR

Min sjel, er ikke grunnen for at du blir godtatt hos Gud fullført? Har Kristus latt noe tilbake som du må gjøre for å bli rettferdiggjort? Han har gitt deg mye å gjøre etter at du er blitt rettferdiggjort, så hele ditt liv kan du få virke for Ham. Men på korset har Han gjort alt som var nødvendig for å rettferdiggjøre deg og bringe deg i nåde hos Gud! Han sier ikke til deg: "Gjør slik og slik for å bli rettferdig". Han sier: "Tro på det jeg har gjort, og du er fra samme øyeblikk rettferdiggjort". For er det ikke skrevet: "Den som tror er rettferdiggjort fra alle ting"? Og sa ikke apostelen til brødrene i den romerske menighet: *"Den derimot som ikke har gjerninger, men tror på ham som rettferdig-*

gjør den ugudelige, ham regnes hans tro til rettferdighet" (Rom. 4,5)

Det er troen på Guds vitnesbyrd om Hans Sønn's fullførte verk som gir deg frelse med en gang. Det er kunnskapen om hva Kristus gjorde på korset for å ta bort all synd som gir fred til den skyldige samvittighet. Å vite hva Han har gjort som syndebærer, er å ha fred med Gud. Det finnes ingen andre måter å få fred på, skaffe forlatelse eller bli forsonet med Gud utenom denne måten! Du har intet annet å komme med enn dine synder. Men Gud tar deg som du er, og for Jesu skyld tilgir Han deg uten penger og uten betaling. □

Liv av døde (Esek 37)

AV JØRGEN BERNHARD

"Så sier Herren: Kom du ånd fra de fire vinder og blås på disse drepte menn, så de kan bli levende!" (Esek 37,9b)

Et utrolig syn

"Herrens hånd kom over meg og førte meg ved Herrens Ånd ut og satte meg ned midt i dalen. Den var full av ben." (Esek 37,1) Slik forteller Esekiel om et veldig merkelig syn som Gud gav ham. Det makabre bilde beskriver Israels situasjon. Folket var ført som krigsfanger til Babylon; Jerusalem og templet var jevnet med jorden. (586 f. Kr.) Guds dom var kommet over dem på grunn av synd og frafall i folkets liv. Esekiel var selv blant de landflyktige. De var nå som en samling av dødningeben, slått ihjel av Gud selv, og de klaget: *"Våre ben er fortørket, og vårt håp er gått til grunne. Vi er fortapt."* (v. 11)

Hør Herrens ord!

Gud ber Esekiel tale til de tørre ben: *"Hør Herrens ord! ... Se, jeg lar det komme ånd i dere, og dere skal bli levende."* (v. 4-5) Et herlig budskap fullt av trøst og håp. Gud elsker sitt folk og vil frelse dem. I synet ser Esekiel at dødningeben samles til skjeletter som kles med sener, kjøtt og hud. De ligger ennå som døde på en slagmark, men på Guds befaling taler Esekiel til dem: *"Så sier Herren Herren: Kom du Ånd fra de fire vinder og blås på disse menn så de kan bli levende!"*

Fra død til liv

Et gripende syn utfolder seg for øynene til Herrens tjener. Det som så helt umulig ut, blir virkelighet! De døde blir levende! De reiser seg opp, en meget, meget stor hær. For et under! Gud renser dem fra deres synd og frafall og gir dem sin Ånd.

“Disse ben er hele Israels hus,” (v. 11) sier Gud til sin tjener og legger til: “Og jeg vil bosette dere i deres land” (v. 14) og “Min tjener David (profetisk om Jesus) skal være konge over dem.” (v. 24) Dette herlige budskap forkynner Esekiel i en situasjon hvor alt ser dødt og håpløst ut. Gud ville gripe inn og gi sitt folk en framtid – til ære for sitt hellige navn.

Synet oppfylles

Guds løfte gikk delvis i oppfyllelse ved folkets delvise hjemkomst fra Babylon. (516 f. Kr.) Senere, pinsedag, ble tre tusen døpt i Jesu navn og tok imot Den Hellige Ånds gave. Folket ble likevel spredt igjen pga. vantro. Men i dag oppfylles Guds løfte i langt større omfang: Gud samler Israels folk fra hele verden i fedrenes land – samtidig blir flere og flere jøder, ja, tusener, åndelig talt levende ved troen på Jesus. Med undring ser vi det skje.

Guds løfter har et langt historisk perspektiv. Paulus sier at dagen kommer da “*hele Israel skal bli frelst.*” (Rom 11,26) Rosenius lærer det samme i sin fortolkning av Romerbrevet. (Utgitt av LM i 1933) Chr. Møller skrev i 1882: “Forbannelsene over jødene gikk bokstavelig i oppfyllelse, velsignelsene skal oppfylles like bokstavelig.” Lina Sandell ber i en sang: “Tenk på ditt eiendomsfolk, kjære Herre – samle ditt adspredte Israel, Fader, at de må fly til din åpnede favn.”

Ta Israel med i din forbønn!

Ånden gjør levende

Skal vi leve i samfunn med Gud og bestå på dommens dag, må vi renses for våre synder og helliges, ja, fødes til nytt liv ved Guds Hellige Ånd. Om Israel sier Gud: “*Jeg vil utfri dem fra alle deres bosteder, der de syndet, og rense dem. De skal være mitt folk, og jeg vil være deres Gud.*” (v. 23)

Om hedninger: “*Verken horkarerer eller avgudsdyrkere eller ekteskapsbrytere eller de som lar seg bruke til unaturlig utukt, eller menn som øver utukt med menn, eller tyver eller pengegriske eller drankere eller baktalere*

eller røvere skal arve Guds rike.” sier Herrens apostel: “*Slik var det en gang med noen av dere. Men dere har latt dere vaske rene. Dere er blitt helliget, dere er blitt rettferdiggjort i den Herre Jesu navn og i vår Guds Ånd.*” (1 Kor 6,9-11)

Ved troen på Jesus, død for våre synder, renser Gud deg og meg. Hør det igjen: Renser deg fra all din synd og urenheter, gjør deg levende og gir deg sin Hellige Ånd. Du skal tilhøre hans folk, og han vil være din Gud! En kristen er gått fra død til liv. Intet mindre. Jesus, oppstått fra de døde, sier: “*Jeg lever, og dere skal leve.*” (Joh 14,19) For evig! Leve! Hvilket under!

Vekkelse

“*Du har navn av at du lever, men du er død*” Det sier Jesus til sin menighet i Sardes. Tørre ben uten liv! Ransakende. Hvordan står det til hos oss i Danmark? Aktivitet har vi mye av, men hører vi det Ånden sier til menighetene? (Åp 2-3) Kan en Sardes-menighet bli levende? Ja, Gud kan gi vekkelse i dag. Hos oss? Ja! I Guds time! For intet er umulig for Gud! Våk opp, Sardes! Omvend deg! Reis deg opp på dine ben!

Vekkelsen kom ved Esekiels forkynnelse: Hør Herrens ord! Det åndelige liv hos oss er avhengig av at noen under Den Hellige Ånds ledelse vil tale Herrens Ord Rop til Herren og bed ham ved sin Ånd blåse liv i de døde ben, som ligger spredt ut over våre land, døde pga. et uhyggelig stort frafall fra Gud. Bare Herrens Ånd kan skape liv av døde. “*Det er Ånden som gjør levende*” sier Jesus. (Joh 6,63) Guds kjærlighet er den samme, og Gud lengter etter at nåden i hans hjerte skal bli til liv av døde iblant oss.

“*Gud, skap i meg et rent hjerte,
og forny en stadig ånd inne i meg!
Kast meg ikke bort fra ditt åsyn!
Ta ikke din Hellige Ånd fra meg!
Gi meg igjen din frelsesfryd,
og hold meg oppe med en villig ånd!*”
(Sal 51,12-14)

(Oversatt fra dansk) □

Lys og salt i verden (Mat 5,13-16)

AV ERIK HØIBY

Alle Helgens Dag har alltid stått for meg som en spesiell dag i vårt kirkeår. Årsaken kan være så mange, men noe av det vesentligste ved denne søndagens budskap, er å framheve hvor sterkt tiden og evigheten er knyttet til hverandre. Ja, Alle-Helgens-Dagen forteller oss om Guds evige herlighet, om hva Gud har beredt for alle sine og ansikt til ansikt med hva Bibelen sier oss om himmel og salighet, burde denne søndag få skape noe av himmelen og himmeltoner i hjertet vårt.

På en særskilt måte minnes vi de som har stridt den gode strid, bevart troen og fullendt løpet og nå har nådd sitt seiersmål, evig frelst.

Derfor burde ikke Alle-Helgens-Dagen få bli hverken savnet eller de såre minnes dag, men heller få lyde som hjertets takknemlighet fra hver og en av oss, slik det også framgår av den gamle kirkebønnen: "Vi lover og priser ditt hellige navn og takker deg for et hvert kristent menneske som i din tro og din frykt har forlatt dette liv og nå er hjemme hos deg, og vi ber deg i ydmykhet at du vil gi oss med dem å leve i Herren og dø i Herren så vi og med dem kan nå til livets oppstandelse!"

"Ja, vi tenker hver på våre
og stille signer dem.
Vi tørrer av en tåre
og ser mot gjensyn frem."

I lys av denne søndagsteksten og hva Alle-Helgens-Dagen i sin helhet beretter om det evige, har vi et ord eller et uttrykk i vår Bibel som klart viser den troendes liv i samfunn med Gud, både her i verden og i den kommende. Og det uttrykk vi da stanser opp for, er dette: "*Å være salig!*"

Legg altså merke til at ordet "*salig*" peker ikke bare hen imot noe vi skal bli en gang, men Jesus sier i Bergprekenen at å være salig, det er også noe vi er for Jesu Kristi skyld, det vil

si at grunnlaget for vår salighet er Jesu død og Lammets blod.

I dagens tekst har så Jesus utdypet salighets-spørsmålet nærmere ved å peke på hva som vil prege den som i følge Guds Ord er salig.

Derfor taler Jesus aller først til sine venner om "*å være jordens salt*".

Dersom vi leser bergprekenen i dens sammenheng, vil vi legge merke til at Jesus flere ganger i sin forkynnelse understreker at verden er ond. Det er den samme tanke som kommer til uttrykk også gjennom dette bildet. På grunn av syndens makt og syndens vesen er verden i ferd med å gå i forråtnelse. Derfor trenger den krefter utenom seg selv for å bli bevart. Det er her at Jesu disipler har sin oppgave. Jesus sier ikke at disiplene skal være jordens salt, men at de er det.

Dersom du og jeg hører til flokken av Jesu venner, blir spørsmålet ikke om vi er salt, men hva slags salt vi er.

Skal saltet kunne øve sin innflytelse, så må det i berøring med det som skal bevares. Slik skal også vårt forhold til verden være. Jesus tenker ikke først og fremst på disiplenes forkynnelse eller forbønn for verden i den tekst vi har framfor oss i dag, men han retter søkelyset mot deres livsvandel.

Deres eksempel som kristne bør tale til menneskenes samvittighet og mane dem til omvendelse.

Når så Jesus taler om muligheten av at saltet kan miste sin kraft, så tenker han på det salt som den gang var alminnelig i husholdningen. Det var ofte oppblandet med andre stoffer, som innvirket både på smaken og kraften. I visse tilfeller kunne sikkert saltinnholdet gå helt tapt, og slikt ubrukelig salt ble kastet ut av huset og på gaten sammen med annet avfall.

Det er derfor et alvorsord Jesus stiller oss overfor ved sin tale om saltet.

Den svenske lekpredikant Carl Olof Rosenius

sier et sted i sine skrifter følgende: ”En kristendom som ikke svir som salt i verdens øyne, den mangler selve saltet, kraften i fra Gud.”

Gjennom bergprekenen vil Jesus ha sagt at det gjenfødte menneske skal virke som saltet her på jord. Han skal leve ut en ny livskvalitet som står i kontrast til denne verdens. Den salighet som Jesus taler om, vil vise seg gjennom et liv i frihet, men samtidig under det høyeste ansvar og med kjærlighets-flammen brennende i hjertet sitt. Den kristne skal være i verden, men ikke av verden, og her stilles vi overfor den store oppgave som Jesus har lagt framfor oss. Hemmeligheten ved å være jordens salt er å la det liv som Jesus har plantet i oss ved evangeliets ord, få utfolde seg til ære for Gud og hans rike. Saltets oppgave er i første rekke å motvirke forråtnelse, det vil si at de troende skal i åndelig mening motvirke syndens fordervede krefter blant menneskene, gjennom sin tale, sin ferd og sin holdning. Ved sitt liv dømmer de synden som synd og hindrer verden i å gå i forråtnelse og oppløsning.

I dagens tekst taler Jesus til sine venner også om dette med ”å være verdens lys.”

Mens saltet virker stille og ubemerket, virker lyset synlig for omgivelsene. Derfor er det en dyp sammenheng i Jesu tale om ”jordens salt” og ”verdens lys.” Lyset som Jesus har antent i oss, skal åpenbare det liv som han får leve gjennom oss troende. Byen på fjellet kan ikke skjules, sier Jesus. Enhver som er gått over fra mørket til lyset, og som lever i den daglige fornyelse, er et lys i verden. Så stort er det å være et Guds barn. Vi er ikke selvlysende, vi er bare et gjenskinn av selve lyset, som er Jesus.

Apostelen uttrykker dette så klart i 2 Kor 4,6: *“For Gud som bød at lys skulle skinne fram av mørket, han er det som også har latt det skinne i våre hjerter, for at kunnskapen om Guds herlighet i Kristi åsyn skulle stråle fram fra oss.”*

De troendes gode gjerninger er det lys verden skal se. Ved det skal menneskene komme til troen og bli frelst. Det er Jesu klare ord. Hvor ofte skinner ikke lyset hos deg og meg så sørgelig svakt. Vi skammer oss for å vedstå hvem vi tror på. Av den grunn settes lyset under skjeppe

framfor i staken. Å, hvor vi trenger å be med sangeren: ”Gud la ei synden slukke det brudebluss jeg bær!”

Vi lever alle i en sammenheng med de troende som levde før oss. Alle-Helgens-Dagen vil minne oss om dette. De var sin tids lys og salt, selv om de nok kjente på at det var i skrøpelighet. Dog maktet de sin oppgave og førte kristenarven inn i vår generasjon, ved troskap og offer for Jesu skyld. I dag står du og jeg med ansvaret. Spørsmålet blir bare om vi vil make oppgaven som lys og salt i verden?

La meg nevne et eksempel til slutt: En fyrvokter passer sitt fyr uansett. Han vet ikke hvor mange mennesker ute på havet som får hjelp av fyret hans. Han bare sørger for at det fyller sin oppgave, at det lyser.

Slik skulle det også være med deg og meg. Vi vet ikke rekkevidden av vårt kristenlivs innflytelse. Noe får vi kanskje se, men først i evigheten vil det bli åpenbart det livs frukter som i selvforglemmende offer og troskap var levd for Jesus som salt og lys i verden.

I teksten møter vi utfordringene. Må himmelens Gud i dag få hjelpe oss med Åndens kraft over vårt liv og vår tjeneste! □

Hefte: ”Frafall” av Claus L. Munk

Minimumspris: kr 20,- per hefte + porto

Kan bestilles via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Hvem spør etter min sjel?

AV HANS ERIK NISSEN

"Det er ingen som spør etter min sjel". Sal 142,5

Mot verdens siste dager skal kjærligheten bli kald hos de fleste. Derfor vokser ensomheten på jorden. Mennesket har alltid kommet alene inn i verden og har gått alene ut av den. I de siste tider vil også tiden mellom fødsel og død være kjennetegnet av at det enkelte menneske er ensomt.

Tidens store ideal er uavhengighet. Derfor blir alle bånd til andre brutt, - også kjærlighetens bånd.

Mange kan i dag si: Ingen spør etter min sjel. Kanskje er det noen som bryr seg om hva du har å gi. Dersom det dreier seg om materiell rikdom, er det alltid interesse for å få del i den.

Men sjelen? Hvem bryr seg om den?

Føler du deg ensom som en fugl på taket, kan du likevel aldri si at ingen spør etter din sjel. Selv om du syns at du i åndelig forstand er fattig som Lasarus utenfor den rikes dør, er det likevel én

som våker over deg. Denne ene er Gud.

Gud klarer seg selv, men samtidig trenger han deg. Han har bundet seg til deg i kjærlighet. Smerten over din ensomhet har han tatt inn over seg. Den er en del av ham. Hans hjerte finner ingen ro før han har fellesskap med deg.

Lytt til Herren. Han taler til deg ved Ordet sitt. Det er så sterkt og mektig at det sprenger ensomheten. Det finnes nemlig ett sted hvor du aldri er ensom. Det er på frelsens evige grunn. Jesus har kjøpt deg til Gud ved å ofre sitt eget liv for deg. Derfor er Gud for deg. Han er på din side. Han er sammen med deg.

La ham ikke stå utenfor. Da er du helt alene. Alene i livet. Alene i døden. Alene i dommen. Og så er det bare helvete igjen.

Slipp Jesus inn i ditt hjerte! Han spør etter din sjel! "I dag er nådens tid. I dag er Gud å finne."

(Fra "Ett er nødvendig". 8. november) □

Moderne saddukeisme

AV GUTTORM RAEN

Vi leser i Bibelen om to slags religiøsitet som Jesus advarer spesielt imot: "*Se til å ta dere i vare for fariseernes og saddukeernes surdeig*" (Matt 16,6.11).

Fariseerne og saddukeerne var to av de fremste religiøse retningene ("partiene") blant jødene på Jesu tid. Når Jesus advarer mot dem på en slik måte, må det være fordi de har særtrekk som det er skjebnesvangert å forveksle med sann kristendom. Samtidig er det noe som er lett å forveksle, dersom en ikke har det klart for seg hva sann kristendom er.

Vi må derfor ikke se på fariseisme og saddukeisme som gamle jødiske trosretninger

som ikke er aktuelle for oss i dag. Tvert imot, det er om å gjøre at vi har klart for oss hva slags innflytelse ("surdeig") det er tale om.

Opp gjennom tidene har det oppstått mange slags vranglære. Og Bibelen advarer mot alt slikt. Men ifølge Jesu ord ser det ut til at de åndsretninger som han finner eksempler på i fariseismen og saddukeismen, er de aller farligste. Det kan være fordi de på en særlig måte har grobunn i oss selv, idet de har forbundsfeller i vårt eget kjød. Derfor er det så lett å havne i en av disse villfarelsene dersom ikke Guds ord og nåde får prege oss som det skulle.

Fariseisme og saddukeisme

På mange måter er fariseisme og saddukeisme totalt forskjellige åndsretninger. Fariseerne var mye mer nøye med å leve etter lovens ord, og hadde en mye dypere innsikt i budskapet i Det gamle testamente enn saddukeerne hadde.

Derfor finner vi eksempler på lærepunkter hvor fariseerne hadde rett i motsetning til saddukeerne (jf. Matt 23,2-3). Det gjaldt blant annet læren om oppstandelsen (Matt 22,23-33). Da apostelen Paulus sto for Det høye råd i Jerusalem, sa han: *“Jeg er fariseer, sønn av fariseere! Det er for håp om de dodes oppstandelse at jeg står her for retten!”* (Apgj 23,6). Dette førte til slik strid mellom saddukeerne og fariseerne at rådet ikke fikk dømt Paulus i første omgang.

Likevel ser det i evangeliene ut til at Jesus var aller mest opptatt av fariseismens farer, som han stadig talte imot. Grunnen kan være at den på en helt annen måte enn saddukeismen ga seg ut for å representere den rette fromhet overfor Gud. Den var med andre ord mye mer “religiøs”, en retning som tok sin tro på alvor.

I en annen sammenheng ser vi nærmere på hva som var typisk for fariseismen, som virkelig la vekt på fromhet. La det bare være nevnt at fariseismen manglet det som er det avgjørende for et menneske i forhold til Gud. Derfor kaller Jesus den for “hykleri”, på tross av alle dens tilsynelatende gode sider.

Fariseernes fromhet førte til en vektforskyvning i forhold til det som er Bibelens hovedbudskap (Joh 5,39-40). For å understreke det de mente var viktig, hadde de en tendens til å føye til noe til Skriftens ord. Vi kan godt si at en slik forvrengning av evangeliet og vekt på å komme videre i egen åndelighet som Paulus advarer mot i Galaterbrevet, er et typisk eksempel på en fariseisk tankegang (se særlig Gal 3,1-5).

Selv om fariseismen er den retningen som er mest omtalt i evangeliene, setter altså Jesus saddukeismen på samme linje når han advarer sine disipler mot farlig åndelig innflytelse. Hva er det da som særpreger saddukeismens tankegang?

Saddukeismens grunnpreg

Vi har sett at ett typisk punkt i saddukeernes lære var at de ikke trodde på oppstandelsen (Matt 22,23-33; Apgj 23,6-8). Begrunnelsen var at de ikke ville godta noe som de mente ikke var sagt med rene ord i Det gamle testamente. Det hjalp ikke – som Jesus påviste da de diskuterte dette spørsmålet med ham – at selve saken var tydelig når en tenkte over hva som var sagt i Bibelen.

Fra én side sett kunne derfor saddukeerne sies å være strengt logiske i sin forståelse av Skriften. I virkeligheten var de ikke særlig opptatt av tekstens innhold, og av hva den betydde for dem i praksis.

Det samme gjelder de andre eksemplene på saddukeernes lære som vi finner i Apgj 23,8: De trodde heller ikke at det fantes noen engel eller ånd.

Det kan saktens være grunn til å være skeptisk overfor detaljerte spekulasjoner om dette som går ut over hva Bibelen forteller oss. Men at det finnes en åndelig verden som vi normalt ikke ser, taler Bibelen tydelig om.

Avvisningen av læren om oppstandelsen og av at det finnes en “ånde verden”, viser også et annet typisk trekk ved saddukeerne. De var mest opptatt av livet i verden, ikke av de evige verdier.

På en måte er dette ganske eiendommelig. For det var ikke minst blant prestene at saddukeismen hadde inngang. Selve navnet “saddukeisme” kommer sannsynligvis av navnet Sadok (antagelig en som levde på 200-tallet f.Kr., ikke ypperstepresten Sadok på Davids tid). En skulle dermed tro at de ville være blant de mest “religiøse”.

Riktignok la saddukeerne vekt på å utføre de fastsatte religiøse seremonier. Men utover det var de mer opptatt av “verdslige” saker. Saddukeerne var de ledende “kulturpersonligheter” i det jødiske samfunn, og var åpne for mye av det som hørte til i den greske “verdenskulturen”. Mange av dem hadde høye stillinger i samfunnet.

Vi sitter altså igjen med et bilde av mennesker som slett ikke benektet sin religion, men som på mange måter tilpasset den til den verden de levde i. De var ledere både i samfunnet og på

det religiøse område. Men det var mest den ytre, seremonielle side av religionen som opptok dem. De hadde mindre syn for å la Skriften prege dem i hele deres livsførsel og deres åndelige vurderinger.

Hva bør vi da si om saddukeismens farer for oss i dag? Ut fra det vi har pekt på ovenfor, og andre advarsler som Bibelen kommer med, tror jeg det er særlig to-tre trekk som bør understrekes.

Verdslighet

Det er ikke noen selvfølge at en kristen veileder eller en som bekjenner seg som en sann kristen, har en rett åndelig innstilling. Mange ting kan få oss fra å la Guds ord prege vårt liv og vår tankegang, slik som det burde være (Salm 1,2).

Faren for å bli verdsliggjort er noe som det stadig advares mot i Bibelen. I den såkalte visdomslitteraturen i Det gamle testamentet pekes det på dette på flere måter. Ofte settes livsførselen til den "vise" eller den "rettferdige" opp mot "dårens" og den "ugudeliges" ferd. Alle slags forhold i livet blir nevnt (ikke minst i Salomos ordspråk). Og at det ikke er tale om allmenne levereregler, viser den stadige understrekingen av at det er gudsfrykt det kommer an på (f.eks. Ordspr 1,7; Job 28,28; Salm 111,10). Dette understreker at både vårt liv, tro og tanke skal være i samsvar med Guds ord.

Når vi går til Det nye testamentet, kan vi først peke på de mange direkte advarsler mot verdslighet: "Skikk dere ikke lik denne verden" (Rom 12,2). "Elsk ikke verden, heller ikke de ting som er i verden!" (1 Joh 2,15)

Årsaken til dette er klar. Blir en dominert av verden i stedet for av Guds ord og nåde, vil en gå til grunne sammen med verden (1 Joh 2,17). En mister samfunnet med Gud og håpet om evig liv (Jak 4,4).

Et konkret eksempel på dette har vi i beretningen om den rike mann og Lasarus. Den rike mann fikk høre disse domsordene: "Kom i hu at du fikk dine goder i din levetid" (Luk 16,25).

Motsetningen til dette er slike vitnesbyrd som vi finner for eksempel i Salmene, der den troende

sier: "Men for meg er det godt å holde meg nær til Gud" (Salm 73,28; jf. 16,2).

Konkret kan verdslighet bestå av flere ulike innstillinger, og virke på forskjellig måte (1 Joh 2,16). I bunn og grunn vil det si at en blir så opptatt av saker og ting i verden at Guds ord ikke får avgjørende innflytelse. Det kan bety at en ikke tenker på åndelige saker i det hele tatt, men det behøver slett ikke å være slik. Saddukeerne var jo religiøse ledere, og derfor også opptatt av sine religiøse plikter.

Men det blir religionens betydning i samfunnet eller for ens liv og gjerning i verden som står i fokus. Klar omvendelseforkynnelse – som er en hovedsak både i profetiene i Det gamle testamentet og i sann kristendom (jf. Luk 24,47), blir det ikke rom for. Evighetsalvoret over livet blir borte.

"Kirkepolitikk"

En følge av dette er at det er kulturelle interesser og religionens plass i samfunnet som får hovedoppmerksomheten.

Dermed blir heller ikke det å følge de retningsslinjer og prinsipper som Guds ord lærer oss, det avgjørende for hvordan en vurderer og handler. I stedet taler en om at en ikke finner grunn til å endre det en har stått for tidligere. Det blir mer tale om et "standpunkt" enn en virkelig overbevisning ut fra det som Guds ord sier.

Når et standpunkt i åndelige saker begrunnes mer med den kirkelige eller organisatoriske sammenheng en står i, enn med hva Bibelen sier, må det i alle fall sies at det er tale om symptomer som tyder på at den saddukeiske smitten har fått innpass.

Ikke alltid er konsekvensene av dette like tydelige. For dersom de standpunktene en står for, stemmer med det Bibelen sier, er det ikke alltid lett å se forskjellen i betoning. Men det er en vesensforskjell på å begrunne sin tro og lære direkte ut fra Bibelen, og å begrunne den ut fra den tradisjon eller lignende som en står i. Vi trenger å være oppmerksom på at den saddukeiske tankegangen kan ligge på lur i store, aktive arbeidssammenhenger.

Vi ser stadig eksempler på hvor fort det kan gli ut når den klare forankringen i Guds ord mangler. Da kan en oppleve kirkeledere som taler om at kirkens “troverdighet” beror på at en har noe å si om de aktuelle verdensproblemer. At Gud har noe å si til dagens mennesker, kommer lett i bakgrunnen.

“Reduksjonisme”

Mens en av fariseismens farer var tendensen til å utfylle og legge noe til Bibelens ord, er saddukeismen et eksempel på det motsatte. Den holder på Skriftens “minimum”. Den er mer redd for bastante læresetninger enn for å redusere innholdet i det Skriften sier.

Det mest åpenbare moderne eksemplet på denne holdningen, er liberal og bibel-kritisk teologi. Der hevdes det “frihet til tro” – en frihet som er løsrevet fra tradisjonelle autoriteter, inkludert det å ta Bibelens ord “bokstavelig”. Det er Skriftens kjerne en må holde seg til. Men hva den egentlig går ut på, er det nesten like mange meninger om som det finnes teologer som har uttalt seg om spørsmålet.

At liberal teologi også har vært mer opptatt av kristendommens kulturelle og samfunnsmessige betydning enn av å kalle mennesker til omvendelse og frelse, er en naturlig følge av dette standpunktet.

Men det er viktig å være klar over at saddukeismens surdeig brer seg videre enn til det som tradisjonelt er blitt kalt “liberal teologi”.

For det første ser vi at den innstilling at Bibelen “kan tolkes på mange ulike måter”, finnes hos mange som vil være kristne. I praksis betyr det som regel at en ikke bryr seg om å undersøke hva Bibelen virkelig sier.

Videre ser vi ikke minst i moralske spørsmål at den holdning blir utbredt at en må ha rett til å kalle seg en kristen selv om en lever i direkte strid med det Bibelen sier er rett.

I stedet for å holde alle Guds befalinger om alle ting for å være rette – som det heter i Salme 119,128, lager en nå sin egen kristendom ut fra det som en selv mener må være det rette, og ut fra det som kan realisere ens egne ønsker, idéer og evner.

Sammenhengen med en verdsliggjort innstilling er åpenlys. For mens troende tidligere – slik Bibelen formaner oss til – har vært redd for å bli smittet av verden, er svært mange nå opptatt av at de ikke skal skille seg ut fra verden.

Konklusjon

Jesus hadde en spesiell advarsel til saddukeerne: *“Dere farer vill fordi dere ikke kjenner Skriftene og heller ikke Guds kraft”* (Matt 22,29).

De som på en måte roste seg av å være bibel-fortolkere og holde seg strengt til de resultater de var kommet til, og som samtidig var klart religiøse personligheter, manglet altså alt som skulle til for å ha et sant åndelig liv.

Det er to sider Jesus understreker her. Den ene er å skjønne hva som er sagt oss i Bibelen. Her trenges det kunnskap om hva som står i Skriften, men ikke bare på teoretisk måte. Det er tale om å kjenne Guds ord, slik at det som Bibelen sier, får betydning for vårt hjerte og vårt liv.

Den andre siden, å kjenne Guds kraft, vil jo si å ha tatt imot Guds ord, slik at Gud har fått gjøre sin gjerning med oss. Det innebærer både å ha erkjent hans dom over synd (jf. Jer 23,29), og å ha opplevd den nådens frihet som gies ved troen på Jesus Kristus (Joh 8,36). Det betyr å *“ydmuke seg under Guds veldige hånd”* (1 Pet 5,6) og gi ham rett i det han sier oss i sitt ord.

Mens fariseismens store fare er at den får oss til å sette vår egen fromhet og åndelighet i sentrum, fører saddukeismens surdeig til at vi blir så opptatt med andre ting i verden at Guds ord ikke virkelig får tale til oss, og ikke får være det avgjørende i vårt liv og vårt vitnesbyrd.

La oss heller ikke i dag glømme bort Jesu advarsel mot innflytelsen fra fariseernes og saddukeernes surdeig.

(Fra Bibelsk Tro nr 3/2004) □

Alt skal oppfylles (Luk 18, 31-43)

AV OLAV HERMOD KYDLAND

Guds åpenbaringshistorie sikter fram mot et endemål. I den bibelske frelseshistorie er det to hovedbolker, den gammeltestamentlige og den nytestamentlige tidsalder. Disse to tidsaldrer forholder seg til hverandre som løfte-oppfyllelse, profeti-fullbyrdelse.

Det gamle testamentet er fullt av løfter eller profetier om Jesus som skulle komme til verden. Det nye testamentet forteller at i Jesu Kristi person har alle Guds løfter blitt oppfylt. Er det mulig for dagens mennesker å skjønne dette eller å godta det? Selv Herrens tolv utvalgte hadde problemer med å skjønne dette, ja, de forstod det ikke, da Jesus talte om at alt som var skrevet av profetene om Menneskesønnen, skulle oppfylles. De var så opptatt av en jordisk Messias at de ikke fattet Jesu ord. Men senere, da alt dette som Jesus hadde talt om skjedde, forstod de det ved at Guds Hellige Ånd fikk åpenbare det for dem.

Den blinde mannen

Mennesker som satt og tigget var et vanlig syn på den tid. Antagelig satt den blinde mannen hver dag og tigget for å kunne få nok til livets opphold. En dag hendte det imidlertid noe uvanlig, Jesus fra Nasaret gikk forbi. Den blinde mannen ropte i sin nød: *"Jesus, du Davids sønn, miskunn deg over meg!"* Det at han kaller Jesus Davids sønn, vitner at han anerkjenner Jesus som Guds Messias.

Jesus hørte ropet fra en sjel i nød. Ja, Jesus hører alltid ropet fra mennesker i nød. Jesus stanset. Tenk, han hadde tid til å stanse for denne fattige tiggeren der på Jerikos vei. Han har også tid for deg, hvem du enn er. Men har du tid for ham?

Din tro har frelst deg

Hva var det som lå på den blindes hjerte? Å få synet sitt igjen. Så nevner han sitt problem for Jesus. Hva skjer? Jesus sier til ham: *"Bli seende, din tro har frelst deg"*. Straks fikk den blinde synet sitt igjen og ble med andre ord fysisk helbredet. Dette vakte oppsikt blant folkemengden, men at den blinde også ble seende i åndelig forstand (ble frelst) ble nok ikke aktet mye på fordi det skjedde på et annet plan.

Hvem er så han som både kan helbrede og frelse? Han er Guds sønn som er Herre over naturlovene, og den eneste som kan frelse fortapte mennesker (les Apg 4,12).

Heldigvis for den blinde så fikk han møte Jesus Kristus der på en alminnelig dag på en vanlig vei. Har du møtt Jesus på din vei? Der ordet om Jesus blir mottatt i et hjerte, fører det alltid til frelse og et nytt liv. Denne mannen fulgte etter Jesus og lovet ham. Dette er en konsekvens av møte med Jesus. Et møte med Jesus fører alltid til etterfølging og til lovprisning av Gud. □

"Bibelens syn på sig selv"

Bok skrevet av Peter Olsen.

Se bokmelding i nr 5/2015.

Boka koster kr 70,- + frakt.

Se annen kontaktinfo bakerst i bladet (s. 31).

"Og det er ikke frelse i noen annen. For det finnes ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved."

(Apg 4,12)

Et glimt fra arbeidet i Sør-Etiopia

AV TAMIRU MASHU

Vi vil sende misjonsvennene i Norge en liten hilsen fra oss her i Waddera i Sør-Etiopia.

I juni 2016 var vi til et nytt sted, forholdsvis langt nord fra Waddera stasjonen. Plassen heter Gabbanava. Der holdt de på med å bygge sin første kirke. Det var jordgulv i kirken og alle vinduene manglet.

Vi kunne ikke være inne i kirken, men måtte være ute. Vi fikk et godt møte sammen med menneskene der, før vi drog videre med Helikopteret til neste plass.

Det er ikke alltid at vi får vite hva skjer etter møtene før en god stund etterpå. Det var først i slutten av juli at vi møtte de som er stasjonert i Gabbanava, da de kom til lederkurset vårt. Da hørte vi at over 200 nye mennesker ble lagt til menigheten, som et resultat av besøket der.

De tok imot Jesus som sin frelser. Dette takker vi Gud for. Bibelen sier: *“For hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst”* (Rom 10,13).

Den 6. juli 2016 hadde vi avslutning av vår bibelskole i Waddera. Dette er første året vi har en slik bibelskole, Vi hadde 24 elever, og vi regner med at de skal være med som evangelister og ledere for menighetene.

Vi fikk besøk av presidenten fra Sør- Etiopia Synoden, Isak Johannes. Det var en stor ære for oss å få hans besøk. Han hadde et godt bibelsk budskap til elevene ved avslutningen.

Vi regner med å ta inn ca 40 elever på bibelskolen i høstsemesteret.

I slutten av juli 2016 hadde vi så vårt lederkurs. Vi har hatt vårt lederkurs en ukes tid i juli i 24 år. Her kaller vi inn alle våre evangelister, både dem Flymisjonen støtter og de andre som menighetene selv støtter, pluss en leder fra hver menighet og en del andre. I år hadde vi 277 deltakere. Vi var også heldige å ha med - utenom Helgi - pastor Shiferra Felleke, som har teologisk utdanning fra Mekana Yesus Seminary i Addis Abeba, og som har vært med å bygge opp Tabor Mekana Yesus menigheten i Hawassa.

Arbeidet bærer frukt til Gud ære.

Takk for all støtte og hjelp fra Flymisjonen!

Beste hilsen fra oss her i Waddera! □

NY CD!

”Jeg takker deg, Herre!”
med sang av Torvald Kjetilstad

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Kr 190,-

Til mann og kvinne skapte han dei

AV ØYVIND SAMNØY

Ikkje like, ikkje likestilte, men likeverdige

Apostelen Paulus sine ord om mann og kvinne er ei utlegging av det som vert gjeve oss i dei første kapitla i Bibelen. Han kjem ikkje med nye og tilfeldige påbod og forbod. Han forkynner berre den orden mellom mann og kvinne som er gjeven i skapinga, inn i den kristne forsamlinga. I dette er underordning hovudsaka, ikkje nokre spesielle embete eller tenester.

Vi vil starta med eit av avsnitta som er svært viktige i den samanhengen:

“Men eg vil at de skal vita at Kristus er hovudet for kvar mann, og mannen er hovudet for kvinna. Men Gud er hovudet for Kristus... Ein mann bør ikkje dekkja til hovudet, for han er Guds bilete og ære. Men kvinna er mannens ære. For mannen er ikkje av kvinna, men kvinna er av mannen. Mannen vart heller ikkje skapt av omsyn til kvinna, men kvinna av omsyn til mannen. Difor bør kvinna for englane skuld ha noko på hovudet sitt til teikn på underordning...” (1 Kor 11,2ff)

Avsnittet er i våre dagar brukt som rambukk mot bibeltilliten og særleg mot apostelautoriteten til Paulus. Argumentasjonen synest vera slik: Når dette ordet (om å ha noko på hovudet) ikkje gjeld meir, kvifor skal då andre ”upopulære” ord gjelda. Ein tek det for gjeve at ordet ovanfor ikkje gjeld oss. Som grunn for det viser ein til at det er så godt som ingen, heller ikkje mellom dei som elles seier dei vil ta Bibelen på alvor, forkynner i dag at kvinnene skal ha noko på hovudet.

Men, som så ofte elles, tek apostelen utgangspunkt i eit konkret tilfelle for å gje prinsipielle

lærdommar frå Gud. Dette er ikkje eit lære-avsnitt om klede for kvinner. Det er tvert om eit grunnleggjande avsnitt om korleis apostelen, og dermed Gud, vil det skal lærast om mann og kvinne. Bakgrunnen synest vera at dei, då som no, har hatt vanskar med å skilja mellom det som gjeld frelse (mann og kvinne er like mykje frelste) og skilnad i funksjon i denne verda. Ein har slutta som fylgjande: Fordi kvinna er like mykje frelst, elska og fri i Kristus, så kan ho og opptre på same vis og med same mynde som ein mann. Dette har kvinnene gjeve uttrykk for ved å oppheva skilje i klesdrakt mellom mann og kvinne.

I den greske verda var det nemleg vanlegvis liten skilnad på manns- og kvinneklede. Dei bar tilnærma dei same plagga. Men dei bar dei ulikt. Kvinna bar utanpåkastet over hovudet utanfor heimen. Mannen bar det berre over skuldra. Det er såleis mistyding at det her skulle vera tale om slør (jf. Danbolt til dømes i den danske credo-kommentaren.).

Apostelen må her gå i rette med dei. Frelsa opphevar så visst ikkje den skilnaden som Gud har vilja det skulle vera mellom mann og kvinne. I staden vert ein i frelsa ført attende til det som den gode Gud tenkte i skapinga.

Hovud som overhovud

Det grunnleggjande er her hovudrekkja, rekkja med over- og underordning, slik vers tre i avsnittet over fortel. Kristus er mannens hovud, mannen er kvinnas hovud, og Gud er Kristi hovud. Hovud brukast her først og fremst i

NB!

**Husk å melde adresseforandring når du flytter!
Husk å oppgi fullstendig adresse!**

meninga overhovud. Det er altså ei rekkje med underordning eller ulikt mynde (Bokmålsord: bemyndigelse). Gud - Kristus – mannen – kvinna.

Me kjenner til dømes slike rekkjer frå militæret. Ein er general, ein annan vert beordra til oberst, ein tredje til major, ein fjerde til kaptein. Obersten står over majoren, majoren over kapteinen. Men obersten kan ikkje bruka sin posisjon vilkårleg, han står nemleg under ein annan og skal svara for si gjerning overfor han. Biletet skulle vera brukande. Kvar av desse har sine teikn som viser kva dei er. Desse er dei nøydde til å bera i teneste. Alle skal kunna sjå kva grad dei har.

På same vis skulle kvinnene visa gjennom si klesdrakt, at ho aksepterte si ”beordring” under mannen. Dette er endå til for englane si skuld. Englane kjem her inn i bilete som vitne til menneska sitt liv og vandel. Dei frydar seg når Guds vilje skjer på jorda slik som i himmelen. Det er nemleg Guds vilje at kvinna skal vera mannen underordna.

Apostelen legg ut GT

Her er me ved apostelen si grunngeving: Den underordninga som Gud har gjeve alt frå skapinga. Apostlane vil nemleg ikkje koma med noko nytt. Dei utlegg berre det som GT seier om skapinga. Dette er konsekvent når det gjeld Paulus. Det same gjer Peter (jf. 1Pet 3,5f). Sjå her på 1 Kor 11,7-10. Det same viser seg i 1 Kor 14,34f: *“Som i alle kyrkjelydane til dei heilage skal kvinnene teia i kyrkjelyd-samlingane. For det er ikkje tillate for dei å tala, men dei skal underordna seg, som lova òg seier: Men vil dei ha greie på noko, då skal dei spørja sine eigne menn heime, for det sømer seg ikkje for ei kvinne å tala i kyrkjelyden.”*

Her viser han til lova, GT, som påbyr underordning! Han legg elles til at dette er Herrens bod (v. 37), og at det vil ein kvar som er profet eller åndeleg erkjenna. (Noko til å prøva åndlegdom på i dag!)

Innskot om skilnaden på 1 Kor 11 og 14

Som eit innskot vil eg her kommentera ulikskapen i 1 Kor 11 og 14. I det første kapittel kan kvinna be og profetera (= åndsfulle vitnemål frå Guds Ord) berre ho viser at ho respekterer underordninga, når ho gjer det. I kapittel 14 er det eit absolutt taleforbod, der ho ikkje eingong skal stilla spørsmål (Dette med spørsmål viser truleg til den jødiske måten å gje læra vidare på gjennom spørsmål og svar. Ein parallell til dette er det som Jesus opplevde som tolvåring i tempelet der han spurde og svarte saman med rabbinarane.). Skilnaden mellom dei to kapitla kjem truleg av at dei snakkar om ulike samlingar. I følgje t. d. Hugo Odeberg var det nemleg to slags samlingar i den første kristne kyrkjelyd. Den eine (kap 14,34) var den offentlege samlinga som i forma var lik det som skjedde i synagoga. Der gjeikk den offentlege forkyninga og undervisninga føre seg. Men ved sida av dette hadde dei truande ei innbyrdes samling som ofte kunne vera som eit kjærleiksmåltid for Herren. Der var forma friare. Her kunne dei truande innbyrdes byggja kvarandre opp. Her vart gjerne nattverden feira. Her kunne kvinnene og ta ordet.

Attende til apostelens ord om mann og kvinne, at den var bygd på GT. Det ser me i

1 Tim 2 òg. *“Ei kvinne skal ta imot læra i det stille, ho skal underordna seg. Eg tillèt ikkje ei kvinne å stå fram som lærar eller å vera herre over mannen. Ho skal halda seg still. For Adam vart skapt fyrst, deretter Eva. Og Adam vart ikkje dåra, men kvinna vart dåra og fall i lovbrøt. Men ho skal verta frelst gjennom barnefødsla si, så sant dei held fram i kjærleik og helging, på sømeleg vis.”* (1 Tim 2,11-15)

At det her ikkje er snakk om eit overordna læreansvar, men praktisk korleis læra skal gjevast og takast imot i Guds forsamling, det ser me av uttrykket: *“Ei kvinne skal ta imot læra i det stille.”* Dette vert grunngeve, ikkje med eit læreembete, men med den generelle underordning som er gitt av Gud. Han grunngev det nemleg ved ordet om skapinga og dernest syndefallet, det siste som eit åtvarande døme (meir om

dette seinare). Det Paulus altså lærer oss med guddommeleg autoritet, det er ikkje noko anna enn det som er gjeve i Guds Ord i GT og då først og fremst ordet om skapinga. La oss difor gå til desse kapitla og sjå litt nærare på dei. La oss lesa dei slik Herrens apostlar har lært oss det.

1 Mos 1

I 1 Mos 1 fortel Skrifta oss korleis menneska vart skapt i Guds bilete. Eg skal ikkje gå mykje inn på kva det vil seia at menneske er skapt i Guds bilete. Men det seier oss noko om menneska sin høge stilling som Guds "viseregentar": "Du gjorde han lite ringare enn Gud", seier Salme 8. Enno meir seier "skapt i Guds bilete" noko om at me som menneske skulle avspegla Gud: "og kledd dykk i det nye mennesket, det som vert fornya til kunnskap etter hans bilete som skapte det." (Kol 3,10)

"Og kle dykk i det nye mennesket, som er skapt etter Gud med den rettferda og heilagdomen som er av sanninga." (Ef 4,24)

"Men vi som med udekt andlet ser Herrens herlegdom som i ein spegel, vi vert alle omskapte til det same biletet, frå herlegdom til herlegdom, liksom ved Herrens Ande." (2 Kor 3,18)

Me er altså skapte til Ande, og etter syndefallet vert me atterfødde til å spegla Gud i hans rettferd og heilagdom.

Både mann og kvinne er skapte i Guds bilete. Dei er såleis utan tvil likeverdige! Men dei er altså ulike og skal i sin ulikskap spegla Gud. Dette vert meir utmala i det andre kapitelet. Gud har med klar meining skapt menneska som to slag, mannleg og kvinneleg. Kanskje dette vil seia noko om den treeinige Guds forhold til seg sjølv. I alle fall skal forholdet mellom mann og kvinne seia noko om Gud, hans forhold til oss og vårt forhold til han. Dette lærer Skrifta oss elles klårt og sterkt i Ef 5.

1 Mos 2

I 1 Mos 2 får me eit nærbilete av det som skjer den sjette dagen. Dette fortel oss meir om kva mann og kvinne er skapte til å vera og forholdet dei imellom. Der ser me først mennesket (Adam)

vert skapt. Så vert han sett i arbeid og får altså kulturoppdraget:

"Gud Herren tok mennesket og sette han i Edens hage til å dyrka og vakta hagen." (1 Mos 2,15) Han får òg Ordet frå Guds munn: "Og Gud Herren baud mennesket: Du kan fritt eta av kvart tre i hagen, 17 men treet til kunnskap om godt og vondt, må du ikkje eta av, for den dagen du det gjer, skal du visseleg døy." (1 Mos 2,16f)

Dette ordet får han før Eva er skapt. Her ser me kva apostelen siktar til når han seier at mannen er Guds bilete og ære. Deretter vert kvinna skapt for Adams skuld som hans medhjelp. Det er hennar kall, nemleg å vera medhjelp i hans oppdrag (derneft å vera alle levande si mor, kap 3,20). Mindre heldig er vel omsetjinga "som er han like" (2,18). Ho er han likeverdig, men uttrykket skulle seia meir. Det ber i seg (som Odd Sverre Hove fleire gongar har påpeika, mellom anna i avisa Dagen) at ho er hans motsvarande, ikkje lik, men ulik. Men det er jo ikkje at ho er lik, men at ho er hans tilsvarende eller motsvarande, som er noko av poenget her.

Eva får ikkje noko sjølvstendig oppdrag. Ho får oppdraget og Ordet frå Adam, ikkje direkte frå Gud. Det er Adam som fortel kvinna kva ho skal gjera og læra. Slik er han tenkt til å vera "hennar hovud" som Kristus er hans hovud. Som mannen går inn i Guds oppdrag til å verna og vakta det han har skapt, så går kvinna inn i mannen sitt oppdrag. Han er skapt for å vera hovud, ho til å vera hjelpar. Han leiår, ho fylgjer. Dette såg den gode Gud som overlag godt!! (1 Mos 1,31). Det burde difor me òg gjera.

1 Mos 3

Men den vonde Satan vil ikkje unna menneska den lukke å vera i Guds samfunn og plan. Slik kjenner me til det fundamentale og katastrofale som skjedde i det tredje kapittel. Men her legg me merke til at djevelen snur opp ned på hovudrekkja. Her vert det ikkje Ordet som lærer mannen og mannen som lærer og leiår kvinna – men motsett. Ho vert ståande i første rekkje for å forsvara Ordet, og derneft leiår ho og lærer

mannen kva han skal gjera. Han let seg leia og fall. Og som hovud dreg han alle menneske, ja, heile skaparverket med. *"Ein manns fall vart til fordømming for alle..."* *"Forbanna skal jorda vera for di skuld"*, seier Gud til Adam. Det er han som er den hovudansvarlege for heile skaparverket no (i følge Guds oppdrag til han). Endå i våre dagar er bedriftsleiaren den ansvarlege også når det skjer ugreiroer i bedrifta som han personleg ikkje har hatt med å gjera. Du lydde kona di og tok. Ho leia, han fylgde. Hovudrekkja vert snudd opp ned.

Utifrå dette átvarar Ordet oss: Ordna dykk ikkje slik i Guds forsamling at dette skjer igjen (1 Tim 2,14). Det er ikkje kvinna som skal læra eller leia mannen. Det er ho ikkje skapt til og det medfører ulukke å gå på tvers av Guds skaparordning. Eit menneske kan jo til stor skade for seg sjølv velja å sjå bort frå tyngdelova. Den verkar like fullt framleis. Slik med denne Guds skaparordning. Om heile verda vel å ignorera Guds Ord og skapartanke, så kan ho ikkje det utan å bera dei tunge konsekvensane. Det vil alltid få så djupt alvorlege fylgjer. Ein ting til frå 1 Mos 3: Når Gud på grunn av fallet let forbanning bli synda si lønn, så tek han til med ormen, dernest kvinna og til slutt mannen. Men legg merke til at både mann og kvinne får forbaninga lagt inn i sitt oppdrag. Kvinna er skapt til å vera mor og kone, mannens medhjelp. Dette oppdraget vert ikkje teke tilbake, men det vil medføra smerte. Der, i hennar "arbeidsfelt", lyt ho bera smerta. Og der, ved å vera tru der ho er sett, skal ho etter apostelordet verta frelst i trua: *"Men ho skal verta frelst gjennom barnefødsla si, så sant dei held fram i kjærleik og helging, på sømeleg vis."* (1 Tim 2,15) Ja, frelsaren skal til og med vera kvinna sin sæd. Mannen hadde fått oppdraget med å vakta og verna skaparverket. Dette oppdraget vert ikkje teke tilbake, men no vert det forbunde med slit, møda og død. Men han er framleis hovudet, leiaren.

Underordning, ikkje "embete"

Legg så igjen merke til korleis apostelen talar. Når kvinna skal vera stille, ta imot læra i det

stille, ikkje stå fram som lærar eller herre over mannen, men bera teikn på underordning der det er henne tillate å ta ordet, der er det ikkje eit spesielt embete det er tale om. Det er derimot alltid tale om hennar generelle underordning (eller hovudrekkja, om du vil). Det er fordi det strir mot underordning at ho skal styra eller læra i Guds forsamling. Så óg i heimen. Ei anna sak er at nettopp fordi det er så, så kan ein eldste (hyrde, leiar, tilsynsmann) berre vera ein mann. Skal ho ikkje generelt leia, så skal ho heller ikkje ha slike stillingar (tenester). Difor skal ein tilsynsmann vera mann til ei kvinne... (1 Tim 3).

Dette er ikkje etter Guds ord og meining ei nedvurdering av kvinna i forhold til mannen. Ho har berre fått eit anna oppdrag (eller beordring) enn han. Dette oppdraget er så viktig at ingenting må dra ho bort derifrå (til illustrasjon av dette, les: 1 Tim 5, særleg frå vers 9-11).

Mann og kvinne – Kristus og hans kyrkje

Så til det herlege bilete som Gud på den måten ville mann og kvinne saman skulle teikna:

"Men liksom kyrkjelyden underordnar seg under Kristus, slik skal òg konene underordna seg under mennene sine i alle ting. De menn: Elska konene dykkar, liksom Kristus elska kyrkjelyden og gav seg sjølv for han." (Ef 5,24f) Dette er sanneleg eit herleg kall og eit djupt alvorleg oppdrag. Ein skal saman avbilda Guds (Kristi) forhold til oss og vårt til han. Det er Kristus som forkynner til sin forsamling, det er han som er herre og leiar. Den kristne kyrkja underordnar seg villig og frivillig under han og erkjenner at det er det beste. Men han som er herre utfører dette oppdraget underfullt. Han herskar ved å tena, og gje sitt liv for "kona si". Der er det sett stopp for kvar mann som vil bruka sitt kall som hovud til å hersa og utfolda egoisme. Nei, "hennar" vel var det som låg på Kristus. Difor forlét han sin far og kom her til støvet. Difor lei han og døydde. Difor gjer han no i stand ein verestad for sin "si kjære". Og til slutt skal han koma i herlegdom og føra "henne" til æra. Å for ein løyndom. Å for eit kall som mann og kvinne har i sitt ekteskap.

Slik skal altså kvar mann ta seg av kona og borna sine og vera deira ”frelsar”. Der skal kvinna vita seg elska og trygg. Der skal borna og kvinna sjå ei teikning av Gud Fader og eit bilete av Kristus. Så skal kvinna med livet og forholdet sitt til mannen, visa kva det vil seia for Guds forsamling å fylgja Kristus og at han er hennar Herre og såleis ”underordna seg han i alle ting”.

Nokon kunne då innvenda at dette gjeld berre i ekteskapet og ikkje elles, og at det til dømes ikkje gjeld ugifte kvinner. Til det er å seia: Det personlege i ekteskapet gjeld rett nok ikkje dei ugifte. Men det generelle oppdraget som mann og kvinna har til å vera hovud og til å vera medhjelp, det gjeld alle. Difor gjaldt underordninga i 1 Tim 2, ikkje berre dei gifte, men kvinna generelt. Ho skal som ugift framleis vera kvinneleg, som den ugifte mannen skal vera mannleg.

Praktiske fylgjer, kva ei kvinne kan og ikkje kan

Kva fylgjer får så dette i Guds forsamling? I denne artikkelen er det ikkje plass for å gå i djupna her. Det får vera med å antyda noko:

I den offentlege forsamlinga skal kvinna tre stille attende. Ho skal ikkje opptre som lærar i Guds Ord eller som åndeleg leiar. (1 Kor 14,34-35 og 1 Tim 2,11-12). Det ville stri i mot underordninga. Dette synest nok mange er radikalt. Men det er jo nettopp slik apostelen

utlegg dette. Ho skal teia, ikkje tala i kyrkjelyds-samlingane, og ho skal ikkje vera lærar eller herre over mannen, men ta imot læra i det stille. Det inneber derimot eit ja til å delta med bønn og vitnemål etter si nådegåve når dei truande er saman til gjensidig oppbygging. Ho må berre ikkje opptre på ein måte som sår tvil om hennar underordning (1 Kor 11,3ff).

Det inneber eit ja til at eldre kvinner både skal og må læra dei yngre kvinnene til eit rett kristeleg liv (Tit 2,3ff.). Det skal dei gjera først og fremst gjennom sitt eksempel, men òg gjennom tale. Ei kvinna kan såleis forkynna til kvinner då det ikkje strir mot underordninga. Me ser at kvinner òg kan vera med i opplæringa av nye kristne (Apg 18,26). Det inneber eit ja til at kvinner både kan og skal læra borna.

Med dette er det ikkje meininga at mannen ikkje skal læra borna. Han har som hovud eit særleg grad ansvar her (Ef 6,4). Vidare er det eit ja til at kvinner skal få vera kvardagsvitne med liv og vitnemål der dei ferdast i si gjerning. Det er heller ikkje til hinder for at kvinner utøvar personleg sjelesorg. Det er tvert om naudsynt, særleg i forhold til andre kvinner. Sjølv sagt er forbøna si store teneste open både for kvinner og for menn. Ikkje få kvinner har store gåver her.

”Når kvar sitt gudsord læra vil, då står det godt i huset til” (Luther).

(Artikkelen har vært trykt i Fast Grunn før) □

Når politikk blir religion

AV KJELL SKARTVEIT

Fredagens minnegudstjeneste i Oslo domkirke angående femårsdagen for Anders B Breiviks angrep på Oslo og AUFs sommerleir på Utøya var mer enn en minnegudstjeneste i en kristen kirke, det var snarere en manifestasjon av vår nye religion.

Med sangen “Til ungdommen” og med lystenning av blant annet en sikhleder og imam,

bør ingen være overasket over Jens Stoltenbergs budskap:

”Frihet er bedre enn ufrihet, toleranse er bedre enn intoleranse, og respekt for liv er bedre enn forakt for liv.” Eller som Erna Solberg ifølge Dagen sa til NTB i sakens anledning:

”Det er ikke slik at menneskerettigheter og likestilling er selvsagt. De er der fordi vi har

vernet om disse verdiene over lang tid. Vi ser i mange land at det blir press på det. Vi ser at terroren presser på for å skape kaos, for å få oss til å vike fra verdiene. Da er det viktig at vi står samlet om verdiene som Norge skal stå for også i fremtiden.”

Det er alltid interessant når sekularister sier at noen verdier er bedre enn andre, som om de er skrevet i stein. Utfordringen er at når Jens Stoltenberg og Erna Solberg fremhever hva vi skal forsvare, peker de på begreper som det med nærmere ettersyn viser seg er svært vanskelig å forholde seg til.

For hva er toleranse og frihet? I fraværet av troen på en Skapergud, blir budskapet om troen på gitte verdier ikke annet enn troen på forandring. Å hevde at Gud er den samme fra evighet til evighet, er vår tids største blasfemiske utsagn. Eller som professor i religionsvitenskap, Knut A. Jacobsen skriver i boka *Hva er hinduisme*:

”Religioner er prosesser og ikke fasttømrede systemer. Hinduismen er en levende religion, og det betyr at det er hinduene selv som bestemmer hva hinduismen i dag og i morgen skal være.”

Du kan like gjerne putte inn islam eller kristendom i stedet for hinduismen i professor Jacobsens utsagn. Det er et rent evolusjonært perspektiv, og selve grunnlaget for dagens ”religion”. Det er da heller ikke for ingenting at tiden i seg selv blir brukt som aksept i moralske diskusjoner. ”Vi lever da i 2014”, sa en professor i medisin som et argument for utvidet abortgrense i en direktesendt debatt på TV, som om moralen var et resultat at tiden. Men det var egentlig det samme budskapet Jens Stoltenberg kom med i Oslo domkirke. For hva er det vi skal tolerere, og hvilke liv skal vi forsvare?

Det er knapt et ord som passer dårligere inn i en kristen kirke enn ordet toleranse. ”*Jeg er veien, sannheten og livet, ingen kommer til Faderen uten gjennom meg*”, sa Jesus Kristus. Det er ikke mye toleranse å hente der. Stikk motsatt av hinduismens lære om at alle religioner kan føre til frelse, en religion som fremheves som pluralistisk, inkluderende og tolerant. Men det er kristendommen som har bygget sivilisasjoner

hvor menneskeverdet ble forsvart og respektert. Det er kristendommen som i sin intoleranse for løgnen ga oss sannhet, og retten til å kjempe for frihet og fred. Hvordan er det mulig?

Utsagnene til Stoltenberg og Solberg viser oss ledere uten evne til å forstå annet enn sin egen tidsånd. De finner sannheten i sine egne erfaringer og ord, selv om de er aldri så selvmotsigende. For hva skal vi med frihet, dersom vi ikke får kjempe mot intoleransen? Når Stoltenberg hevder at toleranse er bedre enn intoleranse, ser han ikke det åpenbare faktum at frihet forutsetter intoleranse, og at hans toleranse i seg selv uvegerlig fører til at intoleransen vil seire. Den friheten som Stoltenberg fremhever, betyr ikke annet enn at vi avkreves å legge fremtiden i tilfeldighetenes spill. Som religioner forutsettes å være prosesser, blir også verdienes innhold forutsatt å være bestemt av flertallets ønsker. Derfor denne dyrkingen av demokratiet i seg selv.

Demokratiet var for Vesten en styreform med utgangspunkt i troen på likeverdet, men er i dag blitt et system for utmeisling av moralske prinsipper. Sammen med en grunnleggende tro på en etisk evolusjon er flertallet blitt vårt moralske imperativ. Demokratiet, som i prinsippet bare er en verdinøytral ordning for å skaffe et land legitime ledere, er blitt en religion på lik linje med den troen Oslo domkirke representerer. Jeg tror imidlertid mange av oss ville foretrukket et liv under Magnus Lagabøter enn under Tyrkias Recep Erdogan, selv om Erdogan aldri så mye er demokratisk valgt, men det er ikke lov å si høyt.

Frihet, toleranse og respekt for liv, sa Jens Stoltenberg i Oslo domkirke. Tror du på Treenighetens Gud gir det mening. Tror du kun på mennesket, blir de til en religion enhver tyrann kan misbruke.

(Document.no 24.07.2016, med tillatelse fra forfatteren) □

Læretukt mot et liturgivedtak

AV ODD SVERRE HOVE

Vi må bryte prekestolfellesskapet med alle de kvalifiserte vranglærerne som enten står bak selve vedtaket eller som tar det i konkret bruk rundt i kirkene.

Bibelen pålegger alle troende å øve læretukt både mot kvalifisert læretukt og kvalifiserte vranglærere

Etter kirkemøtets vedtak om å innføre en kvalifisert vranglærende vigselsliturgi i Den norske kirke må vi studere bibeltekstene nøye. For læretukt mot et liturgivedtak innebærer åpenbart læretukt mot både dem som fremmet liturgivedtaket, mot dem som vedtok det og mot dem som tar det i bruk.

Bibeltekster om læretukt

Bibeltekstene om læretukt er ganske mange. De inneholder dels konkrete handlingspåbud, dels kriterieangivelser og dels læretuktmotivasjon.

Her er en oversikt over NTs konkrete handlingspåbud til oss når det gjelder læretukt:

- Vi må *“vokte oss”* mot de falske profetene og *“kjenne dem på fruktene”*, sier Jesus i Bergprekenen (Matt 5,15ff). Vi må *“flykte fra fremmede hyrder”*, ved å *“kjenner dem på røsten”* (= læreinnholdet), heter det i Jesu hyrdelignelse (Joh 10,1ff). Vi må *“vokte Guds menighet”* mot vranglærende rovgriske ulver, sier Paulus i avskjedstalen i Milet (Apgj 20,26ff).

- Videre: I Rom 16,17 går handlingspåbudet ut på at vi skal *“holde øye med”* vranglærerne og *“vende oss bort fra dem”*. Vi skal *“ikke tåle”* vranglærere med *“et annet evangelium”* (2Kor11,3). Slike vranglærere skal vi anse som *“forbannet”* (Gal 1,6ff). Vi må *“se til at ingen får fanget oss”* med vrang lære (Kol 2,4ff). Og vi må *“ikke ha samkvem”* (= menighetssamkvem) med kvalifiserte vranglærere (2Tess 3,14f).

- I brevene til Timoteus og Titus går handlingsdelen av læretuktforskriftene ut på at vi skal *“formane”* vranglærerne, *“vise fra oss”* vran-

glærerne og *“vende oss bort fra”* vranglærerne (1 Tim 1,3; 4,7; 6,20). Nærmere bestemt skal vi *“formane dem en gang og to ganger”* og deretter *“vise dem fra oss”* (Tit 3,10).

- Og i Johannesbrevene pålegges vi å *“prøve åndene”* (1Joh 4,1), *“ta oss i vare”* mot vranglærerne og *“ikke ta imot dem i husene våre”* (= gudstjenestelokalene) eller *“ønske dem velkommen”* (= som talere og lærere) (2Joh 7ff).

For å oppsummere: Handlingspåbudene i læretukttekstene handler dels om årvåken vaktksomhet, dels om læremessig tilrettevisning og dels om brudd på prekestolfellesskap og menighetssamhörighet.

Spørsmålet er hvordan vi skal oppfylle disse befalingene når den kvalifiserte vranglæren nå blir tredd ned over hodene våre som en vedvarende kirkelig liturgi.

Til sammenligning

I middelalderen vokste det frem en kvalifisert vranglærende gudstjenesteliturgi som stemplet nattverdsakramentet som et offer og en god gjerning. Presten ofret angivelig Kristi legeme og blod på alteret i et ublodig offer, i strid med innstiftelsesordene. Messeofferlæren gjennomsyret all nattverdiliturgi.

Ved reformasjonen

Ved reformasjonen begynte Luther å øve læretukt mot denne liturgien, først ved at han prøvde å omtolke den, men etter kort tid ved at han sluttet helt å lese daglige messer på katolske presters vis. I stedet utformet han skrifttro alternative liturgier. Og samtidig skrev og talte han igjen og igjen energisk imot messeofferlæren.

I kristenheten har vi altså også tidligere øvd læretukt mot kirkelige liturgier. Nå må vi gjøre det en gang til. Og da må vi nok en gang praktisere de tre forskrifttypene som vi observerte i læretukttekstene.

(1) Vi må fortsatt tilrettevise den kvalifiserte vranglæren læremessig ut fra Bibelen.

(2) Vi må bryte prekestolfellesskapet med alle de kvalifiserte vranglærerne som enten står bak selve vedtaket eller som tar det i konkret bruk rundt i kirkene.

Og (3) vi må bryte menighetssamkvetmet ved at vi uteblir fra alle de stedene der vranglærere opptrer som om de var sanne og rette forvaltere av Guds høyhellige frelsesgaver.

(Dagen 20.04.2016, med tillatelse fra forfatter) □

Læren

AV MARTYN LLOYD-JONES

Det nye testamente holder over alt på den rette lære. Jeg understreker dette, fordi hele tendensen i dag, som vi har sett, er å dysse talen om læren ned og oppmuntre til å arbeide sammen, be sammen og evangelisere sammen, fordi "læren skiller". Læren er blitt ignorert i den mistenkte enhets interesse. Det står imidlertid fast at der ikke finnes noen enhet skilt fra sannheten og læren, og det er avvik herfra som er årsak til deling og som bryter enheten.

Overalt i Det nye Testamente er det, som vi har sett, en fast holdning ved sann lære i motsetning til falsk lære. Dette er bare mulig fordi læren kan defineres og framstilles i bestemte uttrykk og læresetninger. Vi har en objektiv norm hvor vi kan prøve oss selv og andre.

Den falske lære fordømmes

Dette blir enda tydeligere når vi legger merke til den måte den falske lære blir fordømt i Det nye Testamente, og det språk som brukes med henblikk på falske lærere. Legg særlig merke til den måte som Herren selv gjør det, for hele stemningen i dag er aldeles motsatt av dette. I bokanmeldelser morer det meg å legge merke til at et punkt som nesten alltid framheves, er om forfatteren har vært helt positiv eller ikke. Vi må aldri være negative; vi må aldri kritisere andres synspunkter. Det ansees som "ukristelig". Det er sinnelaget det kommer an på. Så vi må aldri kritisere, og langt mindre må vi fordømme noe. Synspunkt som er totalt avvikende, skal ansees

som verdifull "innsikt" som peker i retning av sannheten.

Faktum er naturligvis at vi i vår misforståelse av Det nye Testamente og dets lære opphøyer en slags "penhet" og "høflighet" som ikke kan finnes der, ikke engang hos vår Herre Jesus Kristus selv. Se f.eks. på hva han sier i Mat 7,15-27. Han sier at det fins falske lærere som han bare kan sammenligne med "*ulver i fåreklær*". Noen strengere refselse enn den kan man ikke tenke seg. Han hentyder til mennesker som selv er fornektet av sannheten, men som gir inntrykk av at de forkynner den. Han advarer oss i mot dem. De er "*falske profeter*", "*falske lærere*", mennesker som hevder at de tilhører ham og sier: "*Herre, Herre, har vi ikke gjort slik og slik ved ditt navn?*" Han sier at de er løgnere, og at han på dommens store dag vil si til dem: "*Jeg har aldri kjent dere!*" De har overhode aldri vært hans. Man kan ikke forestille seg noen sterkere lære enn den.

Eller se hva han lærer i Mat 24,24-26. Der retter han en særdeles viktig advarsel til sine etterfølgere og til alle kristne opp gjennom tidene. "*For falske messiaser og falske profeter skal stå fram og gjøre store tegn og under, for å føre også de utvalgte vill, om det var mulig. Se, jeg har sagt dere det på forhånd. Om de altså sier til dere: Se, han er ute i ørkenen! - så gå ikke dit ut. Eller: Han er i rommene der inne! - så tro det ikke.*" Her advarer han oss i mot falske og svikefulle lærere. Atter er språket meget sterkt.

Vi har allerede sett det samme i Ef 4. Den

store apostel, fylt med kjærlighetens ånd, sier her, og la oss huske det, *"sannheten tro i kjærlighet"*; men ordene han bruker, er som vi har sett: *"For at vi ikke lenger skal være umyndige og la oss kaste og drive omkring av hver lærdoms vind ved menneskers spill, ved kløkt i villfarelsens listige knep."* Dette er å si *"sannheten tro i kjærlighet"*. Det inkluderer å fordømme disse falske lærere i kirken og å gjøre det klart hva slags mennesker de er, og hva gjerninger de gjør. Han beskriver dem som rovdyr som ligger på lur for å ta sitt bytte. Å si sannheten i kjærlighet rommer en klar framstilling av villfarelse og alt som kan være skadelig for "spedbarn i Kristus".

Ennå sterkere språk brukes av apostelen i hans avskjedstale til de eldste for menigheten i Efesus (Ap 20,28-31). *"Så gi da akt på dere selv og på hele hjorden, som Den Hellige Ånd har satt dere som tilsynsmenn for, for at dere skulle vokte Guds menighet, som han vant seg med sitt eget blod. Jeg vet at etter min bortgang skal det komme glupende ulver inn blant dere, som ikke skåner hjorden. Ja, blant dere selv skal det framstå menn som fører falsk tale for å lokke disiplene etter seg. Våk derfor! Kom i hu at jeg i tre år, natt og dag, ikke holdt opp med å formane hver eneste en med tårer."*

For et språk! *"Ulver!" "Glupende ulver!"* I 2 Kor 11,13-14 kaller han dem *"falske apostler"*, som har likhet med djevelen som jo *"selv skaper seg om til en lysets engel."* I Gal 1,8 sier han: *"Men selv om vi eller en engel fra himmelen skulle forkynne dere et annet evangelium enn det vi har forkynt dere, han være forbannet!"*

Alt dette kommer inn under overskriften å "si sannheten i kjærlighet". Hvorfor blir slik tale

avskydd i dag og ansett for "ukristelig"? Fordi sannhetsbegrepet som noe definerbart er borte, og vi er ved å erstatte det med en slapp, sentimental forestilling om enhet og fellesskap. I Fil 3,18-19 skriver apostelen: *"For som jeg ofte har sagt dere, og nå igjen sier med tårer: Mange vandrer som fiender av Kristi kors. De ender i fortapelsen. Deres gud er buken, og de setter sin ære i sin skam. De trakter bare etter jordiske*

ting." Slike mennesker var i kirken og presenterte seg selv som lærere i evangeliets sannhet. Men apostelen nøler ikke med å fordømme dem som *"fiender av Kristi kors."* Hvorfor? Fordi de forneker den sanne lære på et eller annet punkt.

Vi må si sannheten i kjærlighet om slike mennesker for at "barna" i troen må bli beskyttet for deres avskyelige innflytelse. De uttrykk som brukes om dem, er usedvanlig i deres styrke og variasjon. Han taler om *"verdslig visdom og tomt bedrag"*; *"menneskers overlevering"*; *"det vannhellige, tomme snakk"*; *"deres ord vil ete om seg som kreft"*. Apostelen Peter taler i tilsvarende sterke vendinger om *"vannløse kilder"*. De ser ut til å inneholde noe, men har i virkeligheten intet. Hva er der i deres evangelium, hva er dets innhold? De står og taler med stor tungeferdighet om kjærlighet; men hva er det for en kjærlighet de taler om? Hvor er deres frelse? Hva er betydningen av de vendinger de bruker?

Se også på det språk som brukes av Judas! Se på det språk som brukes i brevene til menighetene i Ap 2 og 3! Det nye Testamente taler om mennesker som føres bort av *"en villfarende makt"*, og mennesker som *"tror løgner"*. De falske profeter omtales som *"hundene"*, som noen som lærer og taler om *"tåpelige stridsspørsmål"*, hvor veier er ødeleggende, og som er *"løgnere"*. De omtaler falsk lære som en kreft som eter livets innerste kjerne. Det er nyttestamentlig lære. Men alt det fordømmes i dag og ansees som en fullstendig fornektelse av "kjærlighetens og fellesskapets ånd", ja, av Kristi Ånd.

Denne moderne lære om enhet har med andre ord fjernet seg så langt fra Det nye Testamente at den nærer uvilje mot et hvilket som helst polemisk element overhode så vel i forkynnelsen som i læren om sannheten. Som jeg før har sagt, ber man oss om aldri å være negative, men alltid å være positive. Den som beundres, er han som sier; "jeg er ingen polemiker, jeg er simpelthen en forkynner av evangeliet." Noen evangelister og andre, som anser seg selv for å være evangeliske, blir rost av dem som er meget liberale i deres teologi på grunnlag av at de ikke "angriper" liberalisme og modernisme. Det beundrer man.

Ethvert polemisk element ansees som en benektelse av den kristne Ånd. Vi må aldri kritisere; vi skal alltid være søte og elskverdige. Jeg er enig i at vi alltid skal være fine og vennlige, vi må alltid *"si sannheten i kjærlighet"*. Vi må som Det nye Testamente selv gjør, *"kjempe for troen"*. Vi må avsløre villfarelse, fordømme den og ikke bare søke å være mennesker til behag. Det nye Testamente er fylt av dette, som jeg har bevist. Dette er slik man gjorde på den protestantiske reformasjons tid. Det blir alltid gjort i vekkelles- og fornyelsestider, fordi det i slike tider er en tilbakevendelse til Det nye Testamente. Villfarelsen blir avslørt og fordømt. Det ble også gjort på puritanernes tid. La oss huske her i vår tid, hvor *"åpenhet, vennlighet og fellesskap"* blir opphøyet til det høyeste nivå, og det på bekostning av sannheten, at den formaning som ble rettet til de nytestamentlige lærere og troende, ikke var den at de skulle være klar til å være enige i noe som helst for enheten og fellesskapets skyld. Den formaning som rettes til dem i 1 Kor 16,13-14, lyder: *"Våk! Stå faste i troen! Vær mandige! Vær sterke! La alt hos dere skje i kjærlighet!"* Vi skal være menn, vi skal være sterke, vi skal stå fast i den tro vi har fått. Vi skal vite at vi har grunn under føttene, og vi må vite hva den er. Vi skal ikke sveve på skyer, vi skal ikke være i luften, vi skal *"stå fast"* på en solid, gjenkjennelig, definerbar grunn. Vi formaneres til *"å stri for den tro"*. I 2 Joh blir vi bedt om ikke å gi noen falsk lærer husly eller *"be ham velkommen"*, og han sier at man ved å handle slik

"gjør seg medansvarlig i hans onde gjerninger" (vers 10 og 11). I 2 Tess 2,15 bruker apostelen disse ord: *"Stå derfor støtt, brødre, og hold fast på den lære dere er blitt opplært i, enten ved tale eller ved brev fra oss."* Overleveringer gitt i tale og i skrift! Noe definerbart, noe konkret, noe klart, noe som man ikke kan ta feil av. Det ble skrevet til mennesker som tessalonikerne, til unge kristne i troen. Og vi skal kjempe for det alvorlig, med all vår makt og kraft.

I Titus 3,10-11 sammenfatter apostelen det igjen i et særdeles viktig ord: *"Et menneske som farer med vranglære, skal du vise fra deg, etter at du har formant ham én gang og én gang til. For du vet at den som er slik, er forvent og synder, dømt av seg selv."* Vi skal ikke være "fine og vennlige" imot ham. Om han blir ved med å volde splittelse etter den første og andre advarsel, skal vi vise ham bort. Han er en fare for kirken, og vi må utelukke ham. Det er overalt Det nye Testamentes åpenhjertige og klare lære. Alt dette er naturligvis når det dreier seg om frelse, ganske uunngåelig i følge sannhetens natur og arten av den enhet som består i kirken. Men det er meget fjernt fra dagens populære framstilling, som ikke alene tolererer læresetninger av mennesker som forneker den klare, nytestamentlige lære om vår Herres person og gjerning, men selv opphøyer og roser dem som framragende kristne, verdige til å etterlignes av de unge troende.

(Fra "Den kristne enheds grundlag" Dansk Luthersk Forlag 1968) □

Hemmelig synd

AV GUDMUND VINSKEI

"Dag og natt lå din hånd tungt på meg, min livssaft svant som ved sommerens tørke." (Salme 32,4)

Det blir så ofte talt om vanmakt og åndsfatigdom i våre dager. At en av grunnene til dette er skjulte synder i den enkelte kristens liv og i

forsamlingen, ser vi tydelig i Guds ord.

Israel tapte mot fienden da forbannet gods var skjult i et av teltene i leiren. Les om det i Josva 7.

David klager over at livskraften tørket ut da han skjulte sin synd for Gud. (Salme 32).

Hemmelig synd er det som et menneske

henger fast i, er bundet av, unnskylder på alle mulige måter, bagatelliserer og ikke vil bekjenne eller bryte med. Hemmelige synder er ofte det de gamle kalte ”skjødesynder”, synder som et menneske kjeler for og helst ikke vil gi slipp på. De henger sammen med svakheter i karakterlivet og spesielle fristelser som et menneske stadig er utsatt for. Og de kan ofte bli innfallsport for Satan til å føre et menneske inn i falskheter, hykleri og frafall. Synden blir ikke navngitt med det rette navn, men kan tvert imot bli utgitt for noe som både er rosverdig og nødvendig.

Men syndens lønn er døden. Den tørker ut livskraften, den gjør Den Hellige Ånd sorg, den binder og fører et menneske bort fra Gud.

Fusk er en av de synder Guds ord nevner. Fusk tar alltid sikte på egen vinning.

Jakob fusket i sin egen heim. Judas fusket med pengene han fikk ansvar for. Bibelen taler om falskt mål og vekt i handel. Ananias og Saffira løy for apostelen om pengene de hadde solgt eiendommen sin for.

Også i dag blir det fusket i heimen mellom barn og foreldre. Det blir fusket på skolen. Det blir fusket i forretnings- og pengesaker. Er dette din hemmelige synd, er det da rart at du er bundet av vanmakt i ditt kristenliv?

Gud skapte mann og kvinne. Han satte en hellig skillelinje mellom dem. La ektesengen være ren, formaner Guds ord. Seksuallivet hører ekteskapet til.

Seksuelle synder har margstjålet mange mennesker. De levde etter sine lyster i tanker, ord og gjerninger. De fylte sin fantasi og sitt tankeliv med hedenske forestillinger om seksuallivet gjennom litteratur, film og mange andre ting.

Avholdenhet ble framstilt som noe gammel-dags og umulig å praktisere både i forlovelses-tiden og senere i ekteskapet. Dette førte til konflikter og åndelig nød som ingen visste om, før de stod midt oppi det.

Propagandaen for en fri utfoldelse av seksual-livet er blitt til et miljøpress, ikke minst på vår ungdom, som fører ikke få også mellom dem som bekjenner seg som kristne, inn i hemmelige synder. Er det her du er blitt bundet og maktstjålet – du som leser disse linjer?

Peter kom til Jesus og spurte hvor ofte han skulle tilgi sin bror. Han hadde et hjerte som hadde tungt for å tilgi.

I lignelsen om den ubarmhjertige medtjener forteller Jesus om hvordan det gikk med ham. Han ble kastet i fengsel til han betalte alt. Det vil si at han aldri mer kom ut, for gjelden var umulig

Vi ønsker å gi deg

åndelig veiledning

- Oppbyggelige stykker
- Bibelstudieserier
- Sjelesorg
- Kristen etikk
- Trosforsvar
- Aktuelle spørsmål
- Sang og musikk
- Med mer

Seks nummer i året for kr. 180,- (studenter: 160,-)
Tegn 2017-abonnement nå, og du får GRATIS nr. 5 og 6 for 2016,
samt CD-en "Himmellengt" med sanger skrevet av Olav Fjermedal.

Sendes til:

Bibelsk Tro
Postboks 264
4367 Nærbø

Betales med giroblankett som følger med første tilsendte blad.

Navn: _____

Adr: _____

Kan også bestilles på Internett:
www.bibelsk-tro.no

å betale. Slik, sier Jesus, skal det gå med den som ikke av hjertet tilgir sin bror.

Det kan godt hende at du hadde rett i striden med din bror. Det kan godt hende at andre har såret deg, tråkket på deg, tatt arven fra deg, men din hemmelige synd er at du ikke av hjertet har tilgitt din bror.

Det er ditt utilgivende sinn som gjør deg bitter, maktstjeler og binder deg. Det er dette sinn som legger en vanmakts ånd over både hjem og forsamlinger.

Hør, er det ikke på tide at du gjør som David – bekjenner din synd? Sett det rette navnet på den.

Stig fram for Han som ser og vet alt. Si: Jeg vil bekjenne min synd for deg og ikke skjule min skyld.

Da vil han ta bort denne syndeskyld, løse deg fra din vanmakt, gi deg igjen din frelsesfryd og gjøre deg til et vitne i sitt rike.

”Gå til Jesus kvar og ein, ved hans kors er rom.”

(Fra ”Virkelig fri” side 21-24. A/S Lunde & Co’s Forlag. 2. opplag 1972) □

Guds sanne profeter og de falske profeter

AV CARL FREDRIK WISLØFF

”Dine profeter har skuet for deg tomme og dårlige ting. De åpenbarte ikke din misgjerning for å avvende ditt fangenskap, men de forkynte deg tomme og villedende spådommer” Klag 2,14.

Falske profeter hører vi om både i Det gamle og Det nye testamentet. Guds ord ber oss være på vakt så vi ikke hører på falske profeter. De kommer bare til å føre oss ut i ulykke.

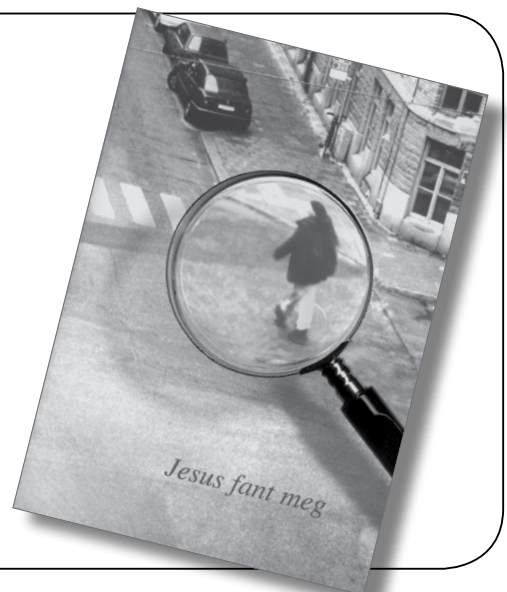
Men hvordan kan vi skjelne mellom Guds rette sendebud og de falske profetene? Det er ikke lett. Falske profeter kan ofte opptre så fint og tillitsvekkende at de kunne narre hvem som helst. Ja, Satan selv opptre somme tider i en lysets engels skikkelse. (2 Kor 11,13)

Det ordet vi har lest i dag viser oss ett av kjennetegnene på de falske profeter. De åpenbarer

Støttefond for evangelisk arbeid og misjon

Stiftelsen På Bibelens Grunn
v/Edvard Jekteberg
Persokkrossen 3
4346 Hafrsfjord

Kontonummer: 3201.59.73713

ikke din misgjerning. Sier Guds ord. De kommer med mangt som de sier de har sett og forstått. Og det ber de deg tro. Men de tar ikke et alvorlig oppgjør om dine synder.

Vi ser det så mange steder i Bibelen. De sier: Fred! Fred". Og så er det i virkeligheten ingen fred. (Jer 6, 14)

Den falske religiøsitet og dens talsmenn kan nok ha mye å si om ditt sjeleliv. Ja, psykologien er et område hvor de føler seg hjemme. Og menneskene vil gjerne høre om sitt eget sjeleliv, dets kriser og dets muligheter. Men dine synder taler de ikke om. Kanskje de har noe å si om dine feil. Men at du står som en fortapt synder for Gud, det sier de ikke. For det vet de ikke.

Derfor har de heller ikke noe å si om frelse fra synd. Guds lam som bar all verdens synd, ham vet de intet om. Frelsens evangelium er en lukket bok for dem.

Derfor kan de falske profeter ikke hjelpe deg i din dypeste nød, og heller ikke trøste deg i din siste time.

Det kan bare evangeliet om Jesus, han som ble gjort til synd for oss, for at vi i ham skulle bli rettferdige for Gud. (2 Kor 5,21).

Dette evangelium skal få være ditt lys og din veileder hver dag – til den siste.

(Fra "Daglig brød" 8. mars) □

CD-er fra møteopptak på Audnastrand 2016

Øyvind Samnøy:

BTKA 2771: "Et er nødvendig, Mariaplassen." Avslutning og sang av Oddvar Dahl.

BTKA 2772: "Hyrdefunksjonen i heimen."

BTKA 2773: "Kyrkja og Guds folk."

BTKA 2774: "Hyrdefunksjonen i menigheten."

BTKA 2775: "Gi ikke djevelen rom." Sang av Oddvar Dahl og barnekoret.

BTKA 2776: "Skjult for de vise og forstandige, åpenbart for de umyndige."
Sang av Oddvar Dahl.

Oddvar Dahl:

BTKA 540: Sangmøte.

BTKA 539: "Du må bli født på ny." Sang av Oddvar Dahl og barnekoret.

Hver CD koster kr 40 + frakt.

Kan kjøpes hos Bibelsk Tros kassettjeneste. Se kontaktinfo bakerst i bladet!

Fra s. 5 ► Da har nåden inntatt ditt hjerte, og da kan du løfte ditt ansikt. Du er ikke bare nedbøyd av Gud. Han har også reist deg opp og gjort deg til sin?

Jesus har vært i Faderens favn før deg. Han deler hele sin rikdom med deg. Derfor har han frelst deg inn i sin favn.

I nådefavnen fødes nådelivet. Der får det næring, og der vokser det – til Guds ære.

(Oversatt fra dansk) □

*Så engst deg ikke, min sjel, hvil trygt
som barn i Faderens armer,
og kast på Herren din sorg og frykt,
om enn det bruser og larmer!
Når alle ting deg til gode skjer,
hva kan i grunnen du ønske mer?
På barnets beste han bare ser,
din rike, elskende Gud.*

(Henry Albert Tandberg)

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Hans Erik Nissen (1938-2016)

Født 1938 i København. Cand. theol. ved København Universitet 1965. Sogneprest i København fra 1966. Forstander ved Luthersk Missionsforenings Højskole, Hillerød, fra 1970 til 2003.

Trygve Bjerkheim (1904-2001)

Cand. theol. Redaktør i "Utsyn" (NLM), forkytter, lærer og dikter.

Dr. Horatius Bonar (1808-1889)

Skotsk prest og salmedikter

Jørgen Bernhard

Født 1939 i Græsted, Danmark. Fjellhaug Misjonsskole 1962-64. Cand. theol. fra København 1973. Misjonær i Etiopia 1974-78 og 1998-2006. Leder for LMs Misjonsskole 1978-94.

Erik Høiby

Født 1937 i Hamar. Latin-artium. Indremisjonsselskapets bibelskole i Oslo 1957-59. Forkytter i Langesundsfjordens Indremisjonsselskap 1959-66. Fra 1966-68 sekretær i Askim Indremisjon. Kretssekretær i Skiens krets av

Den Norske Santalmisjon 1968-89. Fra 1989 til 1997 bibellærer i Langesundsfjordens Indremisjonsselskap. Nå pensjonist og frivillig forkytter.

Guttorm Raen (1942-2005)

Misjonsskolen på Fjellhaug 1962-66. Teologisk embetseksamen i 1966. Studieopphold i USA og Tyskland. Misjonær i Japan 1967-83. Underviste flere år ved seminaret i Kobe. Medredaktør i Bibelsk Tro fra 1992 til sin død i 2005.

Tamiru Mashu

Født 1976 i Etiopia. Han er sjåfør og tolk til forskjellige stammespråk, og koordinator for Flymisjonens arbeid i Etiopia.

Bjvind Samnøy

Født i 1962 i Fusa. Videregående utdanning og agronomkurs. Driver gårdsbruk i Sogn. Fra 1985 har han reist som forkytter i NLM på ca halvårsbasis.

Kjell Skartveit

Født 1967 i Stavanger. Lektor med hovedfag i statsvitenskap, med fagene sosialøkonomi,

bedriftsøkonomi og historie i tillegg. Underviser ved Wang Toppidrett i Stavanger.

Odd Sverre Hove

Født 1947 i Ålesund. Cand. theol., feltprest 1972-73, journalist i Vårt Land 1973-74, daglig leder Folkeaksjonen mot Selvbestemt Abort 1974, sokneprest 1974-85, generalsekretær i Den indre Sjømannsmisjon 1985-1989, redaksjonssjef i Dagen 1989-1999, sjefredaktør i Dagen 1999-2010.

Marty Lloyd-Jones (1920-1986)

Walisisk prest og lege. Prest ved Westminster Chapel i London i nesten 30 år.

Gudmund Vinskei (1920-1986)

Misjonær og misjonssekretær i NLM.

Carl Fr. Wisløff (1908-2004)

Teologisk embetseksamen 1931. Dr. theol. 1958. Prest 1932-47. Rektor ved MF 1947-61. Professor i kirkehistorie 1961-75. Har skrevet mange bøker og artikler.

M Ø T E R

Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte
Søndag	02. okt.	11.00	Erik Nordbø. Nattverd
Onsdag	05. okt.	19.30	Bibelgruppe
Søndag	09. okt.	11.00	Olav Hermod Kydland
Onsdag	12. okt.	19.30	Bibeltime om Tabernaklet ved Knut Hegle
Torsdag	13. okt.	19.30	Per Hove. Samemisjonen
Søndag	16. okt.	11.00	Bernhard Sunde
Søndag	23. okt.	11.00	Tollak Jakobsen
Søndag	30. okt.	11.00	Vardevakt for Bibelen
Onsdag	02. nov.	19.30	Bibelgruppe.
Lørdag	05. nov.	19.30	Dagfinn Natland. Sang: Torvald Kjetilstad
Søndag	06. nov.	11.00	Dagfinn Natland. Sang: Torvald Kjetilstad
Onsdag	09. nov.	19.30	Bibeltime over Tabernaklet ved Knut Hegle
Torsdag	10. nov.	19.30	Erik Nordbø. Samemisjonen
Søndag	13. nov.	11.00	Samtale/bønnemøte
Søndag	20. nov.	11.00	Einar Sunde
Søndag	27. nov.	11.00	Kjell Magnor Kvalvåg
Søndag	04. des.	11.00	Arthur Salte

Et lite utvalg fra vårt utsalg:

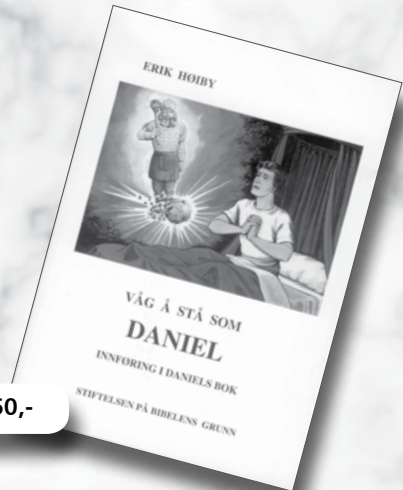
Mot kveld

Undertittel: "Guds plan skal bli fullført".
Bok av Kristian Fagerli.

Kr 150,-

Våg å stå som Daniel

Innføring i Daniels bok.
Bok av Erik Høiby.

Kr 160,-

Himmelen er vårt hjem

CD med sang av Namdal Mannskor.
Utgitt på Basunen forlag.

Kr 180,-

KONTAKTINFO

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
E-post: olstokka@frisurf.no

Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Der finner du artikler, taler, litteratur og musikk

Himmelkallet

Av Trygve Bjerkrheim

Melodi: "Det lysnet i skogen"

Eg hørde i min ungdom eit høgt og heilagt kall,
Det hummelklokkor var som for meg tona.
Dei tala om oppreisning ifrå det djupe fall,
Ved Han som for meg leid og syndi sona.
Eg stod imot so lenge, men sistpå sa eg ja –
Og hjarta fann si kvila, sin fred på Golgata.
For det eg vil i æva Herren lova!

Han tok meg inn i våren, Guds rikes sæle vår.
Ein livsens straum som aldri skal ta ende.
Ein rikdom som skal vara sjølv under gråe hår,
Ha takk, min Gud, for dette tidarvende!
So er det ikkje fåfengt mitt eine liv på jord,
Nei, det har mål og meining, og gledelilja gror.
For det eg vil i æva Herren lova!

Og Han som maktar fylla dei fyrste ungdomsår,
Og hjelper i dei bratte motgangs – bakkar.
Han vil meg også signa i hausten still og klår,
Når det til sist mot æva lir og lakkar.
So vil han også koma i dødsens alvorstund,
Han sjølv vil ferja yver det siste tronge sund,
Og legg til land der alle stormar stilna.

(Skrevet på Kummervoll i Averøy kommune
på Nordmøre 26. 08. 1963)